

B.A.K.

II
53492

J. H. LAVAUR

CUM SE INDEPLINEȘTE CHIAR ÎN MOMENTUL ACESTA

SFARȘITUL IMPERIULUI GERMAN

PREVESTIT PRIN MAI MULTE PROROCIRI
CELEBRE, PRECISE ȘI CONCORDANTE

(PROROCIRILE LUI HERMANN, PROROCIRILE DIN MAYENŢA, PREZICERILE
DIN FIENSBERG)

*Edițiune nouă, fiind o urmare și completând
edițiile din 1912 și 1913, devenite celebre, de
oarece, evenimentele actuale au adevărit în
tr'un mod desăvârșit documentele profetice și
interpretările ce le conțineau.*

TRADUS DIN FRANȚUZEȘTE

DE

SCARLAT ION GHICA

BUCUREȘTI

TIPARUL „CARTEA ROMÂNEASCĂ“, S. ANON.

1919

LEI 4.—

1927 L919

SFARȘITUL IMPERIULUI GERMAN

J. H. LAVAUR

CUM SE INDEPLINEȘTE CHIAȚ IN MOMENTUL ACESTA

SFARȘITUL IMPERIULUI GERMAN

PREVESTIT PRIN MAI MULTE PROOROCIRI
CELEBRE, PRECISE ȘI CONCORDANTE

(PROOROCIRILE LUI HERMANN, PROOROCIRILE DIN MAYENȚA, PREZICERILE
DIN FIENSBERG)

*Edițiune nouă, fiind o urmare și completând
edițiile din 1912 și 1913, devenite celebre, de
oarece, evenimentele actuale au adevărit în
tr'un mod desăvârșit documentele profetice și
interpretările ce le conțineau.*

TRADUS DIN FRANȚUZEȘTE

DE

SCARLAT ION GHICA

BUCUREȘTI

TIPARUL „CARTEA ROMÂNEASCĂ“, S. ANON.

1919

TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
<i>Primele edițiuni ale acestei broșuri în 1912—1913</i>	9
CAP. I. — <i>Scadența</i>	11
CAP. II. — <i>Finele Imperiului german</i>	13
CAP. III. — <i>Proorocirile despre viitorul Germaniei</i>	14
1. Dela Frederic I, la Wilhelm al II-lea	14
2. Istoria proorocirilor lui Hermann	15
3. Autenticitatea proorocirilor lui Hermann	17
4. Istoria profeției din Mayența	19
5. Istoria predicțiunilor din Fiensberg	20
CAP. IV. — <i>Proorocirile lui Hermann. — Partea realizată</i>	22
Mănăstirea din Lehnii. — Casa de Ascania	22
Principii Bavariei și ai Luxemburgului	22
Hohenzollernii Electori ai Brandeburgului	22
Hohenzollernii Regi ai Prusiei	22
Hohenzollernii Impărați ai Germaniei	22
CAP. V. — <i>Proorocirile lui Hermann. — Partea ce se realizează chiar în momentul acesta. — Viitorul</i>	40
Sfârșitul dinastiei Hohenzollernilor	41
Soarta lui Wilhelm al II-lea	41
Intoarcerea Prusiei la tradițiunile ei politice și religioase. Restabilirea Imperiului german	44
CAP. VI. — <i>Profeția din Mayența</i>	45
1. Partea realizată	45
2. Partea ce se realizează chiar în momentul acesta	47
CAP. VII. — <i>Predicțiunile din Fiensberg</i>	50
Trecutul. Realizarea actuală	50

	<u>Pag.</u>
CAP. VIII. — <i>Germania. — Ora tragică</i>	54
Autoritatea predicțiilor și a profetiilor	54
Mănunchiu de certitudini	54
CAP. IX. — <i>Cum va sfârși Imperiul</i>	57
CAP. X. — <i>Ce crede de profetiile germane. — Poporul german. — Armata germană. — Familia imperială. — Wilhelm al II-lea</i>	60

NOTA TRADUCATORULUI

Edițiunea actuală a cărții ce o prezint astăzi publicului Român, a apărut la Paris pe la finele anului 1914, după ce apăruseră deja mai multe edițiuni în 1912 și 1913. Dacă este extraordinar câte evenimente la care se face aluzie în ea, și de care nici nu se vorbea atunci, s'au adevărat dela 1914 încoace, între care pot cită, mai cu seamă, dezastrul German din 1918, prăbușirea Imperiului, crearea statului Polon și a altor state etc., este și mai surprinzător câte s'au realizat dela primele edițiuni încoace, pe care autorul le-a întrevăzut și pe care chiar le-a menționat, cum sunt, spre exemplu: deslăpirea Italiei de Tripla Alianță, trecerea Turciei în partea Puterilor Centrale, etc.

Știm cu toții că atât în vechime cât și în timpurile noastre, oracolele, ghicitorii, cărturăresele, etc., au întrebuintat totdeauna un limbajiu convențional, întortochiat și ambiguu, ca să se poată tălmăci în orice sens ceeace preziceau, și astfel în cazul nostru, n'ai trebuință să fii afară din cale sceptic sau «spirit tare» ca să recunoști că multe din prezicerile acestea s'ar fi putut realiza într'un sens sau într'altul, fără a pierde din valoarea lor; spre exemplu: mare oraș, oraș al desfrului, se putea aplica atât Berlinului cât și Parisului, sau oricărei din capitalele noastre moderne, foc și fier se poate zice atât de un rășboiu cât și de un cataclism al naturei, și c'ă mai departe. Recunosc, pentru partea mea, că am fost totdeauna foarte

puțin încrezător în ghicitori, cărturărese, mese învățitoare, științe oculte, etc., însă nu pot să nu recunosc existența evidentă a unei puteri misterioase, cheme-se fluid magnetic, sugestiv, telepatie, sau oricum vreți, care a avut câte odată o influență neexplicabilă asupra evenimentelor și a liberului arbitru al omului; de aceea mărturisesc că am fost impresionat citind aceste predicțiuni, mai cu seamă cele dela Fiensberg, bazate pe combinația numerilor; nu voiesc dar a discuta, sau a încerca să explic ceva, mă mărginesc numai pur și simplu a le expune, precum le-am citit, lăsând pe cititori să le judece.

PRIMELE EDITIONI ALE ACESTEI BROȘURI IN 1912 ȘI 1913.

In luna Decembrie 1912, publicam, sub un titlu care diferă puțin de acesta, un volum, asupra sfârșitului Imperiului German, care a obținut un succes enorm, și ale cărui edițiuni succesive, s'au smuls cu o repeziciune neînchipuită în toată Franța, în provinciile anexate și chiar în străinătate.

Intr'un capitol preliminar, după ce am arătat că, preocupățiunile Europei, aveau ca principală cauză, uneltirile Germaniei cele mai îndrăznețe, adăogam:

«Nu este destul pentru vecinii noștrii că au răsturnat pe Austria la Sadova, că au biruit pe Francezi în 1870-1871, și că au constituit un vast imperiu German, existența căruia a compromis de mult echilibrul necesar al forțelor Europene.

«Hohenzolernii sunt o rasă războinică, care nu se poate impune decât prin arme.

«Leul când și-a răpus adversarul, se odihnește, încrezător în puterea sa, știe că printr'un singur răcnet, va face să știe toți, din câmpiile dimprejur, că este acolo.

«Dar vulturul hrăpăreț, nu se odihnește niciodată. Cu un ochiu pătrunzător cercetează colțurile cele mai ascunse, și caută neîncetat o nouă pradă.

«De patruzeci de ani, Germania biruitoare, n'a încetat-de a'și îndoi regimentele și brigăzile, fortărețele și taberile în-

«tărite, uneltele de destrucțiune și de moartă. Dacă construiește astăzi o flotă, asta n'o face ca să ducă la extremitățile lumii, roadele industriei și a muncii sale, ci ca să mărească o putere, ajunsă deja prea mare; o face ca să fie în măsură să strivească încă odată, popoarele vecine, pe care n'a încetat niciodată de a le pismui.

«Ei bine, dér, care este viitorul acestei Germanii, care cu armamentele-i formidabile, pare a interzice Europei, pentru totdeauna, de a gusta pacea și liniștea?»

«Noi nu o știm. — Dar am putea oare s'o știm?»

Alături de știința și de rațiunea neputincioasă, nu există oare o intuițiune omenească? Supusă influențelor supra-naturale? ea nu ne va putea oare ajuta să străbatem vâlul viitorului?»

«Din timpuri imemorabile, preocupați de soarta lor viitoare, oamenii, au dat crezare, proorocirilor. Nu tuturor, dar celorlora anume, care prezentau garanții deosebite, și care le inspirau încredere.

«Chiar origina religiunilor, a fost adeseori, legată de preziziunile, de oracolele oamenilor inspirați.

«Proorocii celebre s'au adeverit în cursul veacurilor; antichitatea a văzut aceasta; pentru ce timpurile actuale nu s'ar bucura de asemenea favoruri?»

«La aceasta nu este nicio obiecțiune teoretică.

«Dar, de fapt, istoria viitoare a puternicilor noștri vecini, este ea scrisă alt undeva, decât în inimile lor și în ale noastre, ceace este o rezultată naturală a istoriei ambițiilor lor, cu speranțele noastre într'o justiție superioară?»

«Acest viitor misterios, putem, sau nu putem, noi, să-l legăm de un ce fix, solid și sigur?»

«Putem.

«Cititorii noștri vor afla, citind aceste pagini, ceace presupăra destinul.

«Vor vedea, că, ori cât de ambițioși ar fi, speranțele lor de revanșă, n'au ajuns la punctul rigoarei răsbunătoare a posibilităților, în contra cărora nu se poate lupta!»

«Speram că poporul inamic ar putea fi bătut, într'o luptă supremă, dar nici n'am visat măcar, că, va putea fi cu desăvârșire nimicit, și șters, pentru totdeauna, după lista națiunilor.

«Și cu toate astea, astfel e prevăzut, astfel este menit să fie, și astfel se va întâmpla, într'un viitor foarte apropiat, adică în cursul anului care este anunțat ca cel mântuitor, și răzbunător, în cursul anului 1913».

Astfel se termină prefata primelor noastre edițiuni, care purtau titlul: «*Sfirșitul Imperiului German în 1913*».

Acest titlu, chiar după ce anul 1913 a trecut, fără să aducă realizarea evenimentelor prezise, rămâne absolut justificat, fiind dat, cum vom vedea mai târziu, și după cum dovedește chiar textul proorocirilor, că anul 1913, era punctul de plecare, ale unei perioade de doi ani, în cursul căreia, zisele evenimente trebuiau neapărat să se producă.

Ne aducem aminte emoțiunea produsă prin publicarea lucrării noastre. — «Finele Imperiului German», scriau unii din confrății noștri din presa parisiană, «e oare lucrul posibil?».

Cine ar îndrăzni să întrebe astăzi, dacă lucrul e posibil? Azi se crede, se speră aceasta. Evenimentele uimitoare ce se desfășură, și, care au, ca teatru omenirea întreagă, nu justifică oare toate speranțele?

I.

Scadența.

În edițiile noastre din 1912 și 1913 mai scriam:

«Sunt date tragice. Istoricul care studiază trecutul, a avut adesea ocazia să constate că, oarecari evenimente, ce s'au produs la acele date, erau prevestite de popor, și cum am zice, determinate de circumstanțe.

«Când furtuna e gata să se deslănțuiască, se vede că

«horizontul se acoperă cu nori, văzduhul se încarcă cu vapori și cu electricitate; din toate părțile păsările zboară speriate și țipând; turmele sunt neliniștite; omul privește cerul cu îngrijorare și zice: «Iacă furtuna».

«In momentul de față nu este absolută trebuință să fii prooroc, ca să pricepi, ca să simți, ca să ghicești, că se prepară evenimente grave și ca să precizezi într'un mod foarte de aproape epoca la care ele au să se producă.

«Este de cea mai absolută evidență că ne aflăm într'o zonă istorică primejdioasă. De câțiva ani încoace catastrofele de tot soiul se acumulează. E un fapt bine constatat de oamenii de afaceri, că d'abia se regulează o chestie, și se ivește alta, care vine și creiază o situație mai primejdioasă ca cea d'întâi.

«Acum trei ani inundațiunile băntuiau Parisul.

«In 1911 vine Agadirul, cu amenințările vecinice ale Germanilor care păreau că vor să incendieze Europa. I-a 1912, când credeai că mai poți răsuffla puțin, fată isbucnește unul după altul, războiul Turco-Italian și războiul Balkanic.

«Acest război a pus în joc cele mai delicate interese ale Europei. Ce greutate ridică împărțirea totală sau parțială a unei succesiuni, așteptată și dorită de atâția ani, și a cărei deschidere o privesc moștenitorii cu regret, din cauza primejdiei ce prezintă regularea ei.

«Iacă dar deodată, toate popoarele in fierbere. La Paris la Berlin, la Viena, ca și pretutindeni, se simte repercusiunea evenimentelor. Afacerile încetează, catastrofele financiare se înmulțesc. Spectrul războiului apare în capitalele noastre. Toți cred că a sosit momentul regulării definitive a compturilor; că nu e destul cu vorbe ci trebuie fapte. Puterile se armează și mobilizează, flotele fac evoluțiuni savante. Par'că pretutindeni va bubui tunul.

«Alarma e pentru mâine,—pentru la primăvara viitoare,—pentru la toamnă. Nimeni nu știe, dar părerea generală

«e, că nu va trece multă vreme, fără ca să se realizeze lucruri îngrozitoare.

«Iacă opinia generală.

«Acuma dacă voim să ascultăm mai cu băgare de seamă, ce auzim?

«De pretutindeni cuvinte mai mult sau mai puțin inspirate, afirmă că în adevăr ceasul tragic se apropie.

«Europa, zice o Pytie, faimoasă, va trece prin niște momente dureroase și febrile. Se prepară un război din care, «Harta Europei, stropită cu sîngele a îngrozitoare hecatombe, va eși transformată și imposibil de recunoscut.

«N'aș putea să spun pentru care cuvînt, a zis Machiavel, dar e un fapt probat prin istoria antică și modernă, că aproape niciodată nu s'au produs nenorociri mari într'un oraș, sau într'o provincie, care să nu fi fost prevestite de vreun ghicitor, sau anunțate prin revelațiuni, minuni și alte semne cerești.

«Minunile și semnele cerești nu ne lipsesc aci. Totul ne face să credem că, previsiunile omenești și indicațiunile supranaturale din timpii din urmă concordă între ele. Vom arăta cât este de însemnată epoca noastră, și de multă vreme, pe cartea viitorului, ca una din scadențele cele mai sigure la care trebuie să se reguleze unele din socotelile «umanității».

II.

Sfîrșitul Imperiului German.

El este prezis de mai multe proorociri.

Aceste proorociri sunt clare, precise și concordante. Originea lor e cunoscută.

Sunt verificate în părțile lor ce privesc trecutul, ceea ce dă o incontestabilă autoritate părților ce privesc viitorul.

Sunt bine cunoscute de Germani, care de mult cercetează, cu spaimă, misterul lor îngrozitor.

Hohenzollernii d'apururea le-au consacrat cu acte oficiale. Wilhelm I, care discută adeseori, asupra lor, cu principele de Bismark, află în ele dinainte, secretele viitorului, și extraordinarului său noroc.

Wilhelm II, citește în ele cu groază, deciziunea destinului asupra sfârșitului domniei sale, al dinastiei și al imperiului.

Ceeace Wilhelm II citea cu groază în proorociri, o citește astăzi, cu aceeași groază, în realitatea evenimentelor care-l duce la prăpastie cu imperiul împreună.

III.

Proorocirile despre viitorul Germaniei.

1. *Dela Friederic I, la Wilhelm II.*

Înainte de a începe studiul proorocirilor care au fixat soarta Imperiului German, este bine să reamintim aicea câteva noțiuni istorice.

Ursita ramurei Prusiene a Hohenzollernilor, prezintă un fenomen foarte curios și foarte interesant.

În 1415 capul acestei ilustre odrasle, margravul Friederic I, elector de Brandenburg, nu posedă decât trei provincii neînsemnate: Marka veche, Marka anterioară și Marka din mijloc.

Nimic nu făcea să se întrevadă, înaltele destine, la care trebuia să ajungă, acest, neam ambițios și războinic, prin forța lui energetică și dibace.

Mijloacele întrebuițate de nouii capi ai Brandenburgului, nu diferă mult din cele ce se văd la începutul tuturor caselor regale. Au întrebuițat toate mijloacele: politica, anexiuni, căsătorii, conquiste. Astfel încetul cu încetul, și bucată cu bucată, fortărețe, orașe, provincii, ducate, au venit să mărească domeniul lor, care formă deja la sfârșitul secolului al XVII-lea, un vast și puternic stat.

Pe timpul acela, Hohenzollernul de atunci a obținut dela Leopold I ca preț al serviciilor aduse Imperiului German, un decret care îi da dreptul să poarte coroana, căci transformă electoratul de Brandenburg în regat, în favoarea acestui Friederic I.

Nu se oprește cineva pe o cale așa frumoasă: cam cu un secol mai târziu, regatul Prusiei este una din cele mai mari puteri ale Europei centrale. Susține în contra Franței războaiele Republicei și ale Imperiului; se mărește la congresul din Viena; în 1866 bate pe Austria la Sadowa, și, în 1871, șeful de atunci al casei Wilhelm I, își așează dinastia pe tronul imperial, scăpat din mâna Habsburgilor. Hohenzollernii îmbracă manta de glorie, hrăpită dela fostul lor stăpân.

De atunci încoace suveranii Germaniei au căutat să consolideze, prin alianțe, edificiul pe care l'au ridicat cu atâta măiestrie. Nenorocirea este că puterea ce au câștigat-o, n'au întrebuițat-o de patruzeci de ani încoace, decât ca să turbure Europa. Și iată că, punând în execuțiune, odioasele lor proiecte, s'au asvârlit cu o sălbăcie nemiapomenită, asupra Franței și a Belgiei, sperând să ne strivească întâi și apoi să se întoarcă în contra Rusiei și a Angliei.

2. *Istoria proorocirilor lui Hermann.*

Toate dinastiile vechi, au horoscopurile lor, care merită a fienerate din cauza vechimei. Cel mai vechiu din cele ce se referă la casa de Hohenzollern, este proorocirea lui Hermann, cunoscut sub numele de: «*Vaticinium Lehninense*».

Hermann trăia la începutul secolului al XIII-lea; se poate găsi urmele lui până la anul 1270. Călugăr din ordinul Cisterciencilor, el eră priorul mănăstirii din Lehnin, în Brandenburg.

Această mănăstire fusese clădită în 1180, mulțumită dărniciiei lui Othon I, fiu și succesor al lui Albert, din casa

conților de Ascania, ai căror membri până la cel din urmă, îi fură protectori zeloși și voră toți, murind, să se odihnească sub umbra ei.

Proorocirea a fost scrisă pe la anul 1240, ea cuprinde 100 de versuri hexametri latinești. Este asemănată gustului și felului de literatură din acea epocă.

Ceeace are admirabil și minunat, este exactitatea cu care anunță viitorul Brandeburgului, al Prusiei și al Germaniei moderne, încă dela mijlocul secolului al XII-lea până în zilele noastre. Mai cu seamă dela 1415, fiecare elector, fiecare rege, din sîngele Hohenzollernilor, este indicat la rînd, este zugrăvit într'un mod clar, prin diferite circumstanțe ale vieții sale, prin succesele sau prin greșelile sale, prin calitățile sau prin viciile sale. Nu poate fi nicio îndoială. Fiecare frază se aplică minunat și limpezimea de vedere a proorocului nu dă greș niciodată.

Hermann fiind *prior* al unei mănăstiri, trebuia natural să aibă preocupățiuni de ordin religios. Deci să nu ne surprindă că proorocirea are ca obiect principal soarta religiunii în Brandenburg.

Prezice desființarea cultului și a intereselor catolice, prosperitatea trecătoare a Hohenzollernilor, cari sunt autorii acestei desființări, și în fine dispariția acestei dinastii. Prezice asemenea reînvierea catolicismului în Germania, templele ridicate, mănăstirile reconstruite.

Vom vedea mai târziu cum trebuiesc interpretate ultimele părți, din care unele, cele mai importante, sunt în momentul când scriu aceste rânduri, în plină cale de realizare.

Pentru a desluși începutul proorocirii, este trebuință să lămurim un punct cu deamănuntul.

Proorocirea lui Hermann nu începe, cum s'ar putea crede, dela descălicătoarea casei de Prusia în electorat. Ea începe mai dinainte, adică dela finele secolului al XIII-lea. Acuma se știe că înaintea acceșiunii Hohenzollernilor la Electorat, Brandenburgul eră guvernat de alți șefi: întâi de conții de Ascania, prinți catolici, cari domniră cu o mare înțelepciune

și cu mare spirit de dreptate, dela 1142 până la 1319; pe urmă de mai mulți prinți diferiți, din casele Bavariei și ai Luxemburgului, cari au ținut foarte puțin seamă de interesele Marcilor, lăsate din această cauză pradă a înspăimântătoare rele.

3. Autenticitatea proorocirilor lui Hermann.

Dacă am fi în Germania, ar fi de prisos să vorbim de autenticitatea proorocirilor lui Hermann. Acolo și de mult toată lumea e fixată.

Dar, cititorul strein de țara Hohenzollernilor, cată să fie luminat asupra acestui punct important. Pentru el dar am strîns notele de mai jos, asupra unora din lucrările care dau dată certă prezicerilor călugărului din Lehnin. Un autor cunoscut în Germania în secolul al XVII-lea, Binterim-asigură, într'o scrisoare către Doctorul Werner, că a avut în mâinile sale un manuscris al proorocirilor lui Hermann; data căruia se urcă la patru sute de ani înapoi. În jumătatea a doua a secolului al XVII-lea, un exemplar al proorocirilor lui Hermann, copiată de un prelat din congregațiunea din Bursfeld, le atribue o vechime de patru sute de ani.

În 1431, Georges David Meyer, posedă un exemplar din proorocirile lui Hermann, care erau așternute pe opt foi de pergament, de către un călugăr din Lehnin, numit Burghard.

În 1599, aceleași proorociri erau copiate de un călugăr Benedictin, P. Speer.

Cel mai tânăr din frații lui Ioachim I, elector al Brandenburgului, Albert, mort în 1459, dăruie bibliotecii din Marența un manuscris al proorocirilor.

Biblioteca din Berlin a strâns chiar cinci manuscrise din proorocirile lui Hermann, din care, cel mai vechiu, după porunca Impăratului, fu transportat la Charlottenburg.

Profețiile lui Hermann, conservate sub formă de mană-

scrise, încă dela 1240, în diferite mănăstiri ale ordinului, fără imprimare în 1723 de Schultze, sub domnia lui Frederic Wilhelm I, tatăl marelui Frederic, în colecția națională, intitulată: «*Gelerther Preussen*» (*Prusia savanta*), sub titlul: «*Frater Hermannus redivivus*».

Edițiuni succesive fură scoase una după alta în 1725, 1740 și 1758. De atunci s'au făcut retipăriri în 1850 și 1873, aceste două din urmă de George Iosif Manz, la Ratisbonne.

Exemplare din toate aceste edițiuni se găsesc în mai toate bibliotecile din Germania.

Abatele Dubois în «*Histoire de L'abbaye de Morimond*» (*Loiseau Feuchot, rue Chabot Charny 40 à Dijon*), reproduce partea finală a proorocirii.

Abatele Dubois (*ed. 2-a, pag. 501*) observă că edițiunile numeroase dela 1723 încoace, dau proorocirilor dată certă pentru secolele XVIII și XIX.

Este de notat că abatele Dubois scria cartea sa în 1848 și nu putea în momentul acela bănui că un războiu între Prusia și Austria ar produce, optsprezece ani mai târziu, o schimbare fundamentală, în situația respectivă a diferitelor popoare de rasă germană.

Morimond a cărei istorie o descrie Dubois, este așezământul francez (al ordinului Cistercienilor) care are 70 de filiale de cistercieni, stabilite în mod succesiv, în diferitele state din Germania, printre care oră și mănăstirea din Lehnin.

În 1851, Doctorul Heffter în *Istoria Lehninului*, stabilește că în 1617, proorocirile lui Hermann erau bine cunoscute în toată regiunea ce învecină faimoasa mănăstire.

«Din toate vremurile, zice Doctorul Heffter, în termene precise, «aceste preziceri au fost considerate ca operele fratelui Hermann dela Lehnin». (*Dr. Heffter, istoria Lehninului, pag. 60*).

În 1891 Abatele Florent Dumas a publicat la Desclée, la Lille, o operă intitulată: «*Hermann și Hohenzollernii*». Această operă care este din cele mai complete și din cele

mai concludente, nu lasă nici o îndoială asupra vechimei și a autenticității proorocirilor călugărului dela Lehnin.

Am putea să prelungim încă lista acestor documente.

Vor părea tuturor destul de probante. Dacă pentru perioada anterioară anului 1723 se poate avea vreo îndoială, cel puțin dela acea epocă încoace, există certitudinea că proorocirile lui Hermann au fost reproduse în întregime în nenumărate volume, răspândite în toate bibliotecile din Germania, înaintea realizării evenimentelor ce le preziceau.

Dar dacă suntem obligați să admitem că domniile lui Frederic cel Mare, ale nepotului său și ale lui Frederic Wilhelm II-lea, mai cu osebire, au fost fără îndoială prezise de profet, nu este oare logic să se dea crezare întregii părți anterioare?

În orice caz, și acesta este punctul esențial, realizarea perfectă ale evenimentelor anunțate pentru secolele XVIII și XIX, este o cheazășie pentru îndeplinirea acelor anunțate pentru secolul al XX-lea.

4. *Istoria profetiei din Mayența.*

Profetia de Mayența, textul căreia se va citi mai târziu, deosebindu-se de proorocirea lui Hermann, care ne prezintă un rezumat complet cu toate că succint a istoriei regatului Prusiei, nu îmbrățișează decât o epocă foarte restrânsă a acestei istorii. Dar pentru numita perioadă, care cuprinde a doua jumătate a secolului al XIX-lea, și începutul secolului al XX-lea, evenimentele sunt anunțate cu o abundență de detalii, ce prezintă o limpeziciune și o preciziune uimitoare. Înfrângerea Austriei la Sadowa, dezastrul nostru dela Sedan suferințele Franței în anul teribil, aneierea Alsaciei, etc., iată atâtea evenimente ce se succed în textul profetiei, într'un ordin tot atât de exact, ca și în adevărata istorie. Pe urmă vine viziunea mângâietoare a viitorului, — acel viitor pe care aproape îl atingem, — revanșa Franței și căderea biruitorului ei urît.

Cu toate că aceste profetii nu datează decât dela prima

jumătate a secolului al XIX-lea, originile ei sunt mult mai puțin cunoscute ca originile celei d'întâi.

Tot ce putem spune asupra ei, este că, anterioritatea ei asupra evenimentelor, pe care le prezice, și care actualmente s'au realizat, a fost constatată în mai multe rînduri.

Astfel se citează fragmente din ele, într'o scriere a profesorului Steffer, editată la Strasbourg în 1854, ceace dă data certă profeției în ceace privește campania din 1866, și războiului din 1870—1871, căci în 1854 nu se putea prevedea în amănuntele lor aceste două evenimente importante.

Anterior acestora se mai găsisse deja un alt fragment în niște publicații populare editate la Strasburg.

Dar este un fapt dobândit în provinciile anexate, că profeția, a cărei parte, (privitoare la trecut), și care este cea mai importantă pentru noi, s'a îndeplinit în 1870—1871, eră cunoscută acolo, încă înaintea războiului.

Se transmitea dela o familie la alta. Se vorbea de ea cu îngrijorare prin sate.

De când evenimentele războiului Franco-German au dat profeției din Mayența o autoritate incontestabilă, toată presa franceză s'a ocupat de ea în diferite rînduri. Nu este un mare ziar care să n'o fi reprodus și care n'a vorbit de ea.

Din potrivă, presa germană totdeauna a făcut tăcere împrejurul acestei profeții, care prezice pentru țara Hohenzollernilor aspre și apropiate pedepse.

După o lucrare curioasă intitulată: «*Mäine*», cartea care conține această prezicere, și care a fost imprimată în cursul secolului al XIX, ar fi fost bine cunoscută în Germania.

Numele de «*Profeția dela Mayența*» îi vine dela faptul, că ea a fost conservată mulți ani într'o veche mănăstire din împrejurimile Mayenței fondată de Sânta Hildegarda.

5. Istoria prezicerilor din Ziensberg.

Circumstanțele acestor preziceri sunt bine cunoscute, nu numai în Germania dar și în Franța, unde, de vre-o cinci-

sprezece ani încoace au fost reamintite în mai multe rînduri în gazetele noastre. Aici ne găsim în fața unui document din cele mai impresionante, realizarea căruia matematică, în ceace privește faptele din trecut, dă părții privitoare la viitor o importanță capitală.

Împăratul Wilhelm I, care nu eră atunci decât principe moștenitor al Prusiei, comanda în 1849 armata de operațiune trimeasă în Baden, ca să potolească revoluția. Eră în treacăt în micul sat Fiensberg. Acolo trăia o femeie de o vîrstă foarte înaintată, a cărei reputație ca ghicitoare eră foarte mare în toată regiunea.

Principele regal, care cunoștea de mult reputațiunea acestei femei, și care nu venise la Fiensberg decât ca s'o vadă, a pus s'o aducă la gazda unde locuia. A primit-o în prezența aghiotantului și a doi ofițeri de ordonanță, pe care îi adusese cu dânsul.

Ghicitoarea, pusă în curent de ceace aștepta prințul dela dânsa, pronunță cuvintele memorabile, pe care, viitorul împărat a pus pe aghiotantul său să le consemneze într'un document redactat în mai multe exemplare, în josul cărora a aplicat sigiliul său, aghiotantul a semnat, cei doi ofițeri asemenea.

Manuscrisul nu fu arătat la curte în primele momente, când prințul moștenitor s'a întors dela expediția sa, căci dacă prezicea pe de o parte momentul când Wilhelm I va veni la putere, prevedea în acelaș timp, prin chiar faptul acela și moartea regelui Frederic Wilhelm IV fratele său; și acestea sunt subiecte care nu preă se ating cu plăcere.

Dar în 1861, după ce Wilhelm I se urcase pe tronul Prusiei, noul suveran a arătat pergamentele profetice cătorva intimi.

Manuscrisele originale fură păstrate cu sfințenie, și după 1871, anul care a văzut realizarea primei predicățiuni, ele fură depuse deosebit în diferitele edificii regale.

La moartea împăratului Frederic III, una din principalele preocupățiuni ale lui Wilhelm II a fost să pună mâna pe

aceste documente, (pe care nu avusese ocaziunea să le vadă decât odată, înainte de a se urca pe tron), împreună cu oarecare alte hârtii de stat.

S'a istorisit ¹⁾ incidentele curioase petrecute la curtea Prusiei la 15 Iulie 1888.

Imediat după moartea împăratului Frederic, împărăteasa mamă, fiicele ei, membrii curții regale, doctorii și servitorii, fură prizonieri timp de mai multe ore. Până ce noul Împărat nu și-a terminat cercetările, nimeni n'avea voie să iasă din castelul Fredrichskron. Sentințele armate erau postate la biurourile telefonului și înaintea aparatelor telegrafice, ca orice comunicație cu exteriorul să fie absolut imposibilă.

S'a spus atunci că toate aceste precauțiuni aveau de scop, ca să asigure Împăratului posesiunea tuturilor hârtiilor de Stat, printre care, în deosebi, pergamentul iscalit de Wilhelm I, aghiotantul și cei doi ofițeri de ordonanță ai săi, aveă o importanță capitală.

Astea sunt documentele care stabilesc, cu o precisiune ne mai văzută, viitorul cel mai apropiat al Germaniei.

Le vom înfățișa cu toate comentariile și toate explicațiunile convenite fiecăria din ele.

Vom face să reiasă concordanțele lor uimitoare.

Cititorul va judecă.

IV

Proorocirile lui Hermann

Partea realizată

Mănăstirea din Lehnin. — Casa de Ascania. — Principii Bavariei și a Luxemburgului. — Hohenzollernii electori ai Brandeburgului. — Hohenzollernii regii Prusiei. — Hohenzollernii împărații Germaniei.

¹⁾ *Wilhelm I necunoscut și curtea Germaniei.*

Preliminare

Hexametrele 1 și 2

Pentru tine, oh! Lehnin, cu inima plină de mahnire, voiți prezice evenimentele viitoare, pe care mi le-a destăinuit Domnul, făcătorul tuturilor.

Hermann se gătește să desfășure istoria politică și religioasă a Brandeburgului pe șase secole întregi: și va încredința depozitul acelei proorociri Lehninului care eră mănăstirea lui.

Perioada dela 1240—1319

Hexametrele 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 și 12,

«Acuma lucește ca soarele, cu o lumină vie; îndeplinirea
«faptelor celor mai sfinte îți ocupă zilele, și gusti bucuria
«unei existențe liniștite, dreapta răsplată a virtuților tale;
«dar va veni o vârstă la care totul se va schimba în înfă-
«țișarea ta; ochiul nu te va mai putea recunoaște, și ca să
«zic mai bine, nu te va regăsi. Ai fost totdeauna pentru
«neamul întemeietorilor tăi, un obiect de predilecție. Când
«vor muri, viața te va părăsi asemenea, și nu te vor mai
«chemă «*mama iubitoare*». Vai! vine cu pași repezi, cea-
«sul mohorât, când neamul lui Othon, fala patriei noastre
«se va stinge fără să lase urmași, ireparabilă nenorocire!»

Realizarea. Aceste linii fură scrise pe la 1240. In 1319, ultimul conte de Ascania, cel din urmă urmaș al lui Othon Waldemar moare, fără să lase descendenți.

Perioada dela 1319—1373

Hexametree 13, 14, 15 și 16

«Din acel moment începe a decădea, fără însă a fi atinsă
«de moarte. Pe când Marka va fi turburată de convulsiuni

«dureroase. Locuința Othonilor se va transforma într-o «groapă de lei, și moștenitorul născut din adevăratul sînge «al Ascaniei, va fi exclus dela moștenire».

Realizarea. Timp de cinci ani, (1319—1324) Brandeburgul este fără șef. Din care cauză se nasc lupte intestinale, jafuri, uzurpațiuni de proprietate. Mănăstirea dela Lehnin suferă și începe a decădea.

În 1324, Ludovic de Bavaria, pune pe fiul său Ludovic (1324—1351) pe scaunul electorilor ai Brandeburgului. Tocmai atunci familia Wittelsbachilor, al cărei șef era el, plasează în pajerea lor, un leu. Pe Ludovic îl urmează unul după altul, cei doi frați ai săi, vestiți pentru viciile lor. Locuința lui Othon devine în adevăr o vizuină de fiare sălbatice.

Însfârșit Rudolf, moștenitor colateral al lui Waldemar, ca dânsul, din adevăratul sînge al Ascaniei, și care, în momentul morții lui Waldemar, era prizonier în Țara Sfintă, este exclus dela Electorat, la care avea drept și depărtat dela moștenire.

Aceiași perioadă (urmare)

Hexametree 17 și 18

«Când străinii vor pătrunde în claustrale Chorinului, cu «rând violența lui Cesar va înfrînge o trufie nestăpănită».

Realizarea. Profitând de neorînduiri pe care șefii statului le-au stărnit prin violarea tuturilor legilor, contele Kuhlach expulzează pe Cistercieni din mănăstirea din Chorin, (fondată odinioară cu concursul lui Hermann) și predă schitul unor străini, adică Augustinilor, ordine, din sânul căreia un secol și jumătate mai târziu, a eșit Martin Luther. În acelaș timp, Othon, prin trufia sa nemăsurată, prin capriciile și prin greșalele sale, exasperează pe toată lumea. Împăratul Carol VI (Cesar) se vede nevoit să-i ia stăpînirea Mărcilor. Dar, ca să evite un războiu întrebunțează violența

și reușește a cumpără Margravațul dela Othon, cu 200.000 mărci. *Astfel a înfrînt prin violență nemăsurată trufia a acestui principe.*

Perioada dela 1323—1386.

Hexametree 19, 20, 21.

«Dar Marca se va adăposti după o întărire foarte puțin «sigură. Pentru a doua oară, leul regal, se îndreptează spre «alte regiuni, și patria noastră va încetă de a vedea la cârma «ei stăpâni și Domni legitimi.

Realizarea. Venceslas (1373—1378) și Sigismund (1378—1386) nu constituiau pentru Brandeburg decât o *întărire foarte puțin sigură*, căci acești doi fii ai Împăratului Carol VI-lea, cari s'au succedat pe scaunul electoral al Brandeburgului, nu aspirau decât la fericirea de a fi agreați ca suverani ai Bohemiei, ai Poloniei și ai Ungariei. Trebuiau dar, neapărat, să neglijeze Brandeburgul. Leul regal, Venceslas, la moartea tatălui său în 1378, își pune candidatura ca Împărat și este ales. Leul regal *se îndreaptă dar spre alte regiuni pentru prima oară*. În 1386, fratele acestuia, Sigismund, care i-a succedat, primește tronul Ungariei (1410), va deveni împărat al Germaniei. Părăsește dar Brandeburgul, *Leul regal se îndreptează spre alte regiuni, pentru a doua oară*.

Patria lui Hermann *va încetă de a vedea la cârmă domni legitimi*, de oarece dela plecarea lui Sigismund (1386 până la 1415), data venirii Hohenzellernilor, n'a mai fost numit nimeni la Electorat, și Brandeburgul fu, prin fapțul acesta, bătuit de rezboaie civile și jafuri, de unde s'au ivit tot soiul de nenorociri și de calamități.

Perioada dela 1415—1440 și viziuni depărtate.

Hexametree 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34.

«Cu toate astea nu poți să rămâi fără stăpân, oh! Marcă «prea iubită. Ieși din întunecimea în care erai învăluită și

«devii ilustră acuma prin posesiunea a două *Burguri*. Nu-mele tău proclamă pacea, și în rezboiul, al cărui semnal «fi dai, pe când omori lupii, măcelărești și miei. Îți spun «adevărul; neamul care te va guvernă, chemat să trăiască «ani îndelungați, nu va posedă pe teritoriul său propriu de «cât o putere restrânsă între niște hotare înguste, până nu «va fi răpus pe acei cari, până atunci, temuți și onorați, au «pustiit orașele tale și puneau piedici la autoritatea suveranului».

Observație. Aici începe prorocirile relative la familia Hohenzollernilor. Prorocul îi va face să defileze pe toți, precizând dinainte circumstanțele caracteristice ale vieții și ale morții fiecăruia. Aceste prorociri sunt, fără îndoială, cele mai surprinzătoare care au ieșit vreodată din gura unui om.

Realizare. Frederic I de Hohenzollern, era burgrav al Nürnbergului, când în 1415 a primit dela Impăratul Sigismund electoratul Brandeburgului, contra plății unei sume de 400.000 galbeni, pe care Impăratul i-o datoră și pe care nu putea s'o plătească.

Noul elector devine astfel de două ori *Burgrav*, sau posesor a două *Burguri*.

Numele lui proclamă pacea, de oarece «*Friedenreich*» vrea să zică: bogat în pace.

Electorul, d'abia intrat în funcțiune, pleacă la războiu în contra vasalilor săi revoltați și îi pedepsește. Astfel omoară pe lupi, dar în învălmășeala luptelor, confundă câte odată pe nevinovați cu vinovații. Astfel măcelărește și miei.

Hohenzollern nu va avea la început decât un mic teritoriu, limitat la câteva provincii. Dar în 1814 congresul din Viena, va așeză Prusia în mod definitiv, în rândul marilor puteri ale Europei, după ce va fi răpus pe acei ce pustiau orașele Germaniei și maltratau pe suveranul lor. (*Francezii sub Ludovic al XIV-lea și sub Napoleon I*).

Perioada dela 1440—1470.

Hexametree 35, 36, 37, 38.

«Acela ce succede tatălui său, despoaie pe fratele său de «drepturile sale, dar nu va face nici odată să treacă de «drept un testament nedrept. Când războaiele dese și nesigurantele bătăliilor vor fi sleit puterile lui, moartea va fi «aproape și voinicul său frate îi va succedă».

Realizarea. Un istoric german, Schoell, zice, vorbind de Frederic I: «Prin testamentul său, Ioan, poreclit «*Alchimistul*», fiul cel mai mare, fu exclus dela succesiune la Electorat». (*Curs de istoria statelor europene, vol. XIV, pag. 199*).

Frederic al II-lea, supranumit «*Dinte de fer*», a domnit în locul lui. El fu silit să se rezboiască aproape tot timpul domniei sale.

Tot după Schoell, în 1649, în timpul împresurării Acker-mündului, o ghiulea de tun a răsturnat masa la care mănca Electorul în tabăra sa, ceea ce i-a pricinuit niște turburări nervoase de care nu s'a mai vindecat. Astfel războaiele dese și nesigurantele bătăliilor, i-au sleit puterile. În 1470 a abdicat în favoarea fratelui său Albert, Margrav al Franconiei, și se retrase la castelul dela Placemburg, unde a și murit la 10 Fevruarie 1471.

Perioada dela 1470—1486.

Hexametree 39, 40, 41, 42.

«Da, acest frate este un voinic. Dar ce trufie nebună! «Pe când se gândește să străbată munții, d'abia ajunge să «treacă peste un pod. Iată că ascute săbiile. Vai vouă locuitori ai Lehninului! De ce ar cruță pe frați, acel ce vrea «să extermină pe tatăl?»

Realizarea. Albert, supranumit Achile. Elector la vârsta

de 58 de ani, a dus la început războaie sângeroase, pe care le-a terminat cu succes.

Avea o fire mândră și violentă.

În ceartă cu Papa, fu excomunicat. Trecând înaintea mănăstirii dela Lehnin, a cerut, cu toate că era excomunicat, ca să fie primit acolo, cu soldații săi. Călugării închiseră ușa în contra excomunicatului și ridicară puntea peste Havel, care era în fața mănăstirii. Albert dește poruncă să se treacă cu sila. *De ce ar fi cruțat pe frați* (frații Cistercieni) el, care se lăudă că *va extermina pe tatăl* (Papa).

Muri puținii ani după aceasta, în 1486, fără să fi realizat proiectele sale în contra Papei.

Perioada dela 1486—1499.

Hexametria 43, 44, 45.

«Cel ce urmează știe să înșele furorile lui Marte. Aduce descendenților săi semnul mării lor viitoare. Darul pe care l-a păstrat pentru ei va fi chezașia unei bogății imense».

Realizarea. Ioan, poreclit Ciceronele, înșeală furorile lui Marte, adică împiedică războaie mari, prin cuvintele sale conciliante. *Semnul mării lor viitoare, darul pe care îl păstrează pentru descendenții săi, chezașia unei imense bogății,* este Berlinul pe Spree, oraș care avea privilegii municipale și care provoacă neîncrederea Hohenzollernilor, cu care era în luptă continuă. Ioan impune autoritatea sa în mod definitiv și mută sediul guvernului său la Berlin.

Perioada dela 1499—1535 și viziuni depărtate.

Hexametria 46, 47, 48, 49.

«Fiii celui de mai sus vor împărtăși aceiași prosperitate. «Dar în timpul acela o femeie va revărsa o ciumă fatală peste toată patria, o femeie pe care a molipsit-o otrava unui șearpe răsărit de curând. Această otravă se va perpetua până la al unsprezecelea suveran».

Realizarea. Sub urmașii lui Ioan Ciceronele, Brandeburgul continuă să prospereze.

Femeia despre care e vorba, este Elisabetha a Danemarcei, soția lui Ioachim I, poreclit Nestorul (1499—1535).

Ioachim I, ca predecesorii săi, era catolic.

Ciuma fatală răspândită peste toată țara și în contra căreia blestemă dinainte călugărul dela Lehnin, este lutheranismul, pe care îl introduce Elisabetha în Brandenburg.

Cu începerea de atunci lutherienii prigonitoră catolicismul cu o ură cumplită. Catolicii fură puși în afară de legi.

Această stare de lucruri se perpetuă până la al unsprezecelea suveran. Este bine să se înțeleagă că ceace prezice el că va încetă după al unsprezecelea suveran, nu este lutheranismul însuși, cu toate că nu putea avea simpatia călugărului Hermann, dar violențele, atentatele, caterisirile, persecuțiunile de tot soiul, victima cărora n'au încetat un moment de a fi catolicii în tot timpul acela.

Trebuie să recunoaștem că Hermann a văzut extraordinar de bine, trăind în secolul al XIII-lea, epocă la care catolicismul triumfă în toată Germania, el prevede nu numai Reforma, triumful Lutheranismului, violențele și persecuțiunile ce a pricinuit, dar și încetarea la un moment dat a acestor violențe și persecuțiuni.

Și asupra acestui punct nu s'a înșelat mai mult decât asupra celorlalte.

Când în 1871 Germania a oferit lui Wilhelm I sceptrul imperial, descendentul protestant al Hohenzollernilor, se văzu silit să trateze cu o atențiune nouă pentru dânsul, religia Bavariei și a altor țări din imperiul său, care erau supuse legilor bisericeii catolice.

Dar iată că această stare de lucruri, cu totul neașteptată pentru Regele Prusiei și ministrul său Bismarck, se afirmă cu o putere de necrezut.

Deputații catolici dobândesc în Reichstag o situațiune înaltă. Ei revendică libertatea religiei. Angajează cu Can-

celarul o luptă celebră, în care biruitorul Austriei și al Franței e, la rândul lui, bătut.

Kulturkampful este înfrânt, legile tiranice din Mai sunt amendate în mod considerabil. Guvernul imperial se vede silit să recunoască independența episcopilor orânduți de Papa, și a preoților, orânduți la rândul lor, de episcopi.

Sunt timpurile prevăzute de Hermann care se îndeplinesc.

Ia să facem acum, și în urma lui, calculul suveranilor pe care l-a făcut Hermann, în creerul său de ghicitor, încă dela 1240 și să vedem dacă nu s'a înșelat.

Succesorii lui Ioachim I sunt următorii: 1. Ioachim II-lea. 2. Ioan George. — 3. Ioachim Frederic. — 4. Ioan Sigismund. — 5. George Wilhelm. — 6. Frederic Wilhelm, marele Elector. — 7. Frederic I, Regele Prusiei. — 8. Frederic Wilhelm I. — 9. Frederic al II-lea. — 10. Frederic Wilhelm al II-lea. — Frederich Wilhelm al III-lea. — 12. Frederic Wilhelm al IV-lea. — Wilhelm I.

Persecuțiunile luterane urmând a se perpetua până la al unsprezecelea suveran și să înceteze numai decât după aceasta, ultimul suveran care să persecute conștiințele catolice trebuia neapărat să fie Frederic Wilhelm al III-lea (1797—1840).

Se va vedea că acest prinț a fost asupra acestui punct, credincios tradițiunii Hohenzollernilor.

Dar lucru curios și care adevărește spusese lui Hermann, dela Frederic Wilhelm al IV-lea persecuțiunea încetează.

Încetează în două sensuri: sub Frederic Wilhelm al IV-lea, printr'un fel de potolire și de lăncezire, nu se ia nici un fel de măsură vexatorie nouă. Sub succesorul acestuia, Wilhelm I, catolicii își ridică capul și triumfează definitiv.

Dar e ceva mai mult, sub Frederic al IV-lea, al doisprezecelea suveran, începe reforma constituțională, mulțumită căreia catolicii vor putea ocupa în Reichstag poziția ce va asigura în mod definitiv independența lor.

Perioada dela 1535—1571.

(Hexametree 50, 51, 52, 53, 54).

«Se apropie, oh! Lenin, acela pe care o ură de moarte îl însuflețește în contra ta. Tac, retează ca o sabie, atheul, «desfrânatul, preacurvarul. Pustiază Biserica și vinde la «mezat bunurile închinete Domnului. Să știți, poporul meu, «pentru voi nu mai există nici un protector».

Realizarea. În 1552 Ioachim al II-lea (1535—1571) puse mâna pe bogata mănăstire dela Lehnin și a expulzat pe toți călugării. Toate mănăstirile din statele acestuia avură aceeași soartă. Episcopiile fură confiscate, pe urmă vândute. A fost jaful cel mai desăvârșit al bunurilor bisericesti. Ioachim a întreținut, în mod public, mai multe femei, printre altele pe nevasta unui mare maestru al artileriei, Anna Sidour, o frumusețe mândră și capricioasă.

Nu mai e nici un protector pentru catolici, pentru călugării expulzați, cari au fost puși în afară de lege.

Perioada dela 1571—1598.

(Hexametree 55, 56, 57, 58, 59).

«Fiul aprobă instituțiunile unui părinte nebun. Cu desăvârșire lipsit de minte, el totuși trece de evlavios. Fiindcă «tolerează neorânduiele, îi zice suveran perfect. I-e dat lui «să-și vadă cinci din neam la fel cum a fost el. În cursul «unui an fatal, moare într'un locaș splendid».

Realizarea. Fiul lui Ioachim al II-lea avu ca urmaș pe fiul său Ioan George (1571—1598). Acesta n'avu alt scop decât de a-și întinde posesiunile, închizând ochii pe progresul ce-l făcea desfrâul moravurilor. De aci vine judecata aspră a călugărului Hermann ce a pronunțat-o în contra lui dinainte. În cei 27 de ani ai vieții sale (dela 1725 la 1798), i-a fost dat să vadă pe cinci membri din familia sa așa

cum a fost el, adică urcându-se după el, pe scaunul electoral al Brandenburgului, sau trebuind să se urce, ceea ce este un lucru excepțional, fără îndoială, pentru un suveran ce domnește. În cursul unui an fatal, (1598 care fu vestit, pentru o epidemie groaznică), moare într'un locaș splendid, mărețul castel de Colonia, pe Spree, unde nu murise până atunci nici unul din neamul lui.

Perioade dela 1598—1608.

(Hexametree 60, 61, 62).

«Fiul lui cere cetățenilor unui oraș să fie preferat printre mulți alți pretendenți. Alți părinți sunt fericiți să-și crească copiii; acesta nu vede decât cu sfială pe al său cum crește. «Lucrul de care se teme e nesigur, dar se va întâmpla neapărat».

Realizarea. Ioachim Frederic (1598—1608) eră, înainte de-a ajunge la electorat, un bogat prelat lutheran. Episcopii lutherani erău numiți de popor. În 1566 Ioachim Frederic își puse candidatura la arhiepiscopia din Magdeburg și avu mai mulți alți concurenți.

Ioachim Frederic, demnitar al Bisericei Lutherane, eră natural foarte devotat ei. Dar fiul său, Ioan Sigismund, detestează pe Luther și se arată favorabil doctrinei lui Calvin, *de aici toată sfiala tatălui său.*

Lucrul de care se teme e nesigur. Renegarea lutheranismului de care îl amenință fiul său. *Dar se va întâmpla negreșit.* Imediat ce moare tatăl său, se face calvinist și combate cu înverșunare Biserica Lutherană.

Perioada dela 1608—1619.

(Hexametree 63, 64, 65, 66, 67).

«Curând se așează o nouă stare de lucruri, voia Domnului fiind astfel; viciurile mișună, dar nu va dăinuî mult

«timp. El va pricinui multe rele printr'un edict ce-l va da; «o lovitură va pricinui altele mai mari. Cu toate astea ceea ce va fi compromis prin poruncă nehibzuită, se va îndreptă, «cu siguranță prin evenimentele ce vor urma».

Realizarea: Noua stare de lucruri unde viciurile mișună este ritul calvinist, introdus în Brandenburg, prilej de scene scandaloase, de violențe, de sânge vărsat, după cum scrie istoricul Schoell.

Este momentul când ducatul de Prusia, în urma a niște căsătorii chibzuite, trece în mâinile Hohenzollernilor.

Ioan Sigismund (1608—1619) vrea să introducă ritul calvinist în Prusia ca și în Electoratul său. De aci s'a iscat o supărare teribilă la lutherani. Regele Poloniei, suzeranul Prusiei, e silit să interviev și să anuleze edictele stabilite în favoarea predicatorilor calviniști, *ceea ce pune capăt noiei stări de lucruri.* Edictul ce a pricinuit atâtea rele, este acela prin care Ioan Sigismund și-a atribuit, în înțelegere cu contele Palatin, copărtașul său, administrația vechilor state ale Ducelui de Juliers.

Ioan Sigismund și contele Palatin se luară la ceartă asupra acestui punct, în 1613.

Fiica lui Ioan Sigismund trebuia să se căsătorească cu fiul contelui Palatin. Dar într'o zi, la Dusseldorf, se iscă o ceartă între viitorii socrii, în cursul căreia Sigismund lovi pe viitorul său ginere. De aci război și pustiirea țării, dar în urma unei mediațiuni, totul s'a aranjat.

Perioada dela 1619—1640.

(Hexametree 68, 69, 70, 71).

«Murind tatăl, fiul stăpânește Margravatul. Astfel e firea lui, că lasă nepedepsită orice infrațiune; pe când se încrede orbește, lupii mănâncă nenorocita turmă și servitorul «nevinovat nu va întârzia să împărtașească soarta stăpânului său».

Realizarea. Aceasta este relativ la George Wilhelm (1619—1640). Acest Prinț n'are nici una din calitățile cari fac pe rezboinicii sau pe oamenii de stat.

Istoricul Schoell (ibid. XXV, 381—382) zice de el: «Neștiind să ia o hotărâre la timp, nici să persiste în cele ce «a luat, prieten puțin sigur, dușman puțin formidabil, nu «pută face să fie respectat de nici un partid. Gonit de mai «multe ori din statele sale, le-a văzut devastate de Danezi, «de Imperiali, de Suedezi, pe când el, nesigur de ce poli-
«tică să urmeze, eră pe rând amic și inamic al tuturor «partidelor».

Se vede în liniile acestea, cum *lupul mănâncă turma nenorocită*. Printre lupii aceștia, unul din cei mai mari, eră Gustav Adolf, dela care electoratul a avut mult de suferit, în cursul rezboiului de treizeci de ani.

Perioada dela 1640—1688.

(Hexametree 72, 73).

«Aici vin aceia cari înscriu trei Burguri printre titlurile lor. Mărit deja, Statul, sub cârmuirea unui mare Principe, «ia o nouă extensiune».

Realizarea. Fiul nehotărâtului și incapabilului George Wilhelm, fu, lucru curios, unul din bărbații cei mai remarcabili din familia Hohenzollernilor, Frederic Wilhelm, su-pranumit Marele Elector (1640—1688).

Mare Principe, Mare Elector, asemănarea între prooro-cire și istorie este absolută.

Frederic Wilhelm, prin tratatul din Labiau, afrânșisează vechea Prusie de sub suzeranitatea Poloniei, care eră atât de umilitoare pentru dânsa. La tratatul din Westfalia, își *mări considerabil Statul*.

Frederic Wilhelm înscrie trei Burguri printre titlurile sale, căci celor două Burguri pe cari le posedă deja (Brandenburg și Prusia) a mai adăogat Margravatul de Magdeburg, care îi mărește Electoratul.

Marele Elector este, după părerea tuturor istoricilor, ade-văratul fondator al Monarchiei Prusiene, cu toate că n'a purtat titlul de Rege.

Perioada dela 1688—1713.

(Hexametree 74, 75).

«Siguranța unui popor se reazămă pe puterea regelui său «(*regens*), dar ce folos poate aduce, dacă înțelepciunea ră-
«mâne amorțită?»

Realizarea. Rege (*regens*) este prima oară că Hermann întrebuintează acest cuvânt sau un echivalent. Și este toc-mai Frederic I (1688—1713), fiul marelui Elector, care a primit dela Impăratul Leopold I titlul de Rege.

Înțelepciunea amorțită, este de sigur pentru călugărul Hermann, care privește mai adeseori toate din punctul de vedere religios, antipatia contra catolicilor de care Frederic I nu a încetat de a da probe în tot timpul domniei sale.

Perioada dela 1713—1740.

(Hexametree 76, 77, 78, 79, 80).

«Cel ce vine nu va pași pe urmele tatălui său. Rugați-vă, «frații mei, și voi mame, lăsați liber curs lacrimilor voastre! «Semnele unei domnii fericite nu au dat decât speranțe «amăgitoare. Orice urme ale unei domnii bune și drepte au «dispărut. Fugiți, vechi locuitori ai țării! Iacă-l sfârșit, frânt, «atât în afară cât și înăuntru».

Realizarea. *Cel ce vine nu va pași pe urmele tatălui său*. Se găsește în istoria monarchilor puțini fii cari au se-mănat așa puțin tatălui lor, ca Frederic Wilhelm I, al doilea rege al Prusiei, cu Frederic I.

Frederic I eră învățat și încurajă artele frumoase. Cel de al doilea disprețuia pe scriitori și pe artiști. Tatăl eră libe-ral, darnic, arătos; fiul, sgârcit, inamic al luxului și al eti-

chetei. Unul eră binevoitor, celalt neapropiat, neînduplecat și cumplit.

Mame, lăsați curs liber lacrărilor voastre! Frederic Wilhelm este primul care a înființat în Prusia impozitul sângelui pentru toți. Când se naște un copil de sex bărbătesc, regele se grăbea să trimeată mamei o panglică roșie, semn oficial că fiul ei aparține armatei prusace. Și pentru aceasta toate mamele l-au blestemat.

Tot Frederic Wilhelm I a introdus în educațiunea soldatului prusac, biciul și bătaia cu varga, cu variațiuni de pumni și de picioare, toate acestea însoțite de ocările cele mai revoltătoare, din care a eșit noul tip al ostașului prusac, devenit celebru în urmă, ca cel mai perfect în știința de a manevra. Perfect în manevră, se poate, dar cu ce preț?

Semnele unei domnii fericite, n'au dat (după cum am văzut) decât *speranțe amăgitoare*, și *orice urme ale unei domnii bune și drepte au dispărut. Iată-l sfârșit, frânt, în afară ca și înăuntru.* Această parte a proorocirii se referă la moartea lui Frederic Wilhelm I. Lovit de o boală stranie, în 1734, fu în curând victima unei hidropisii lente, care se întinse în 1740, la părțile superioare ale corpului și i-a pricinuit moartea.

Observațiune. Frederic Wilhelm I a domnit dela 1713—1740. Acum se întâmplă că tocmai la 1723 s'a publicat în «Gelehrtes Preußen» menuscrisul lui Hermann. Aceasta este cea mai decisivă punere la încercare a proorocirilor din Lehnin. Dacă proorocul nu șovăe, dacă textul lui păstrează o strânsă legătură cu evenimentele, dacă vederea lui e atât de limpede și cuvântarea lui atât de negreșită, va fi recunoașterea oficială a valorii incontestabile a proorocirilor.

Cum se va vedeă mai departe, tocmai așa și este.

Perioada dela 1740—1786.

(Hexametree 81, 82, 83, 84).

«Curând tânărul rezoinic se cutremură, pe când nobila
«Printesă geme în momentele facerei. Dar cine va putea

«aduce vreun leac rănilor adânci ale Statului? Ii place să-și
«desfășure stindardul, dar ce soartă tristă va trebui el să
«sufere! Când Austrul va suflă aici, va încredința viața sa
«adăpostului unei mănăstiri».

Realizarea. Iacă rândul lui Frederic al II-lea, *Cel mare* (1740—1786).

D'abia suit pe tron, *tânărul Rege* în contra sfatului tututului, declară rezboiu tinerei împărătese Maria Teresa. După ce spun istoricii, nedreapta agresiune a regelui Prusiei, a smuls gemete de durere, glorioasei suverane, în timpul ce eră încercinată.

Ce soartă tristă va trebui să sufere! În timpul războiului de șapte ani, a repurtat victorii mari, dar, în același timp, și înfrângeri teribile, care aproape fură peirea Prusiei.

Când va suflă aicea Austrul, va încredința viața sa, adăpostului mănăstirei. Marele Frederic, să-și încredințeze viața unei mănăstiri, el, regele filosof, străin de orice credință religioasă! Aceasta pare la început straniu, dar, iată că *Istoria mănăstirei de Morimond*, ne dă cheia misterului.

În timpul războiului al doilea din Silesia, Frederic a vizitat mănăstirea din Camentz, o filială a Morimondului, însoțit de un aghiotant. A văzut, de departe, venind, un puternic detașament de husari austriaci (Austria, Auster), care după ce au respins avanposturile prusace, veneau asupra lui în fuga mare. A trebuit scăpat regele. Imediat, spun arhivele mănăstirei, călugării fură chemați la capelă, de clopotele mănăstirei, abatele se arătă întovărășit de un călugăr străin, pe care nu-l văzuseră niciodată, și luă loc în strană. Se începe slujba; Austriacii sosesc, și nu găsesc decât pe însoțitorul regelui cu calul său, pe care l-au luat cu ei. Regele a păstrat totdeauna recunoștința pentru acești călugări, cea ce ne explică mai multe scrisori amicale dela Frederic către abatele dela Camentz.

Iată cum marele Frederic încredința viața sa mănăstirei.

Perioada dela 1786—1797.

(Hexămetru 85, 86, 87, 88).

«Urmaşul imită perversitatea strămoşilor săi şi este mai «pervers decât ei. Nici tărie în suveran, nici credinţă la su-
«puşi. Aliatul, al cărui ajutor îl cere, lucrează în contra in-
«tereselor lui, şi el moare în valuri, încurcând toate, şi
«confundând cele mai opuse extreme».

Realizarea. «Conducus de nişte miniştri incapabili sau co-
rupti», zice Domnul Florent Dumas, «robit de interesele
«lui, şi peste toate astea, rătăcit în nebunia «Luminismului»,
«Frederic Wilhelm II-lea, nepot şi succesorul marelui Fre-
«deric, (1786—1797), nu domni decât spre ruşinea neamului
«său, şi al numelui Prusian. Înăuntrul ţărei, cea mai com-
«plectă anarhie, în afară, Regele aşază celelalte popoare la
«războiu, şi nu ţine făgăduielile ce le-a făcut». *Aliatul al
cărui ajutor îl cere, şi care lucrează în contra intereselor
lui*, era ducele de Brunswick, în campania din 1792, în contra
Franţei, pe care îl însărcinase, ca general, cu conducerea
războiului, şi care a adoptat, din punctul de vedere politic
şi militar, măsurile, contrarii tocmai aceloră, care trebuiau să
aducă triumful statelor coalizate.

*Incurcând tot, şi confundând între ele cele mai opuse
extreme.* Politica lui fu un chaos; *a murit în valuri*, tre-
buie luat în înţelesul numelui locului unde a murit: Wasser
Pallast, adică Palatul apelor.

Perioada dela 1797—1861.

(Hexametru 89).

«În timpul acela, poporul va geme în măhnire şi desnă-
«dăjduire».

Realizarea. Această viziune repede şi uniformă, cuprinde
două domnii: I-a A lui Frederic Wilhelm III-lea, fiul celui
de mai sus (1797—1840). A 2-a a lui Frederic Wilhelm

IV-lea, mort nebun în 1861: *Poporul va geme în măhnire
şi desnădăjduire.* Primul din aceşti doi suverani, adversarul
nenorocos al lui Napoleon, bătut la Yena, şi la Auerstaedt,
fu despuiat de posesiunile sale prin pacea dela Tilsit; şi nu
le-a recăpătat decât la congresul din Viena. Poporul suferă
de această nenorocire naţională, dar mai suferă şi norodul ca-
tolic, de care, călugărul Herman, se preocupă mai cu deose-
bire, de ura lutherană, a cărei văpaie Frederic Wilhelm III-lea,
credincios tradiţiunilor strămoşilor săi, vrea iarăş s'o reaprindă.

Al doilea din aceşti suverani, Frederic Wilhelm IV-lea,
cât a domnit, timp de douăzeci şi unu de ani, a încercat să
modifice constituţia regatului, când într'un sens când în altul,
dar fără succes. şi a sfârşit domnia în mod mizerabil. S'ar
zice că proorocul, trece cu repeziciune peste diferitele etape
ale acestei domnii neînsemnate; se grăbeşte pe semne, să
ajungă la partea, care pentru el, călugăr catolic, e cea mai
importantă a viziunii sale, adică: îmbunătăţirea situaţiei
catholicismului în Germania, şi apoi soarta ce o va avea ul-
terior. Pentru toate aceste evenimente considerabile, precum
şi pentru a anunţa pentru suveranul viitor, demnităţea im-
periului, numai dispune decât de unsprezece versuri hexa-
metri, căci se pare că şi-a impus, ca condiţie, să cuprindă
totul într'o sută de versuri. De aceea dar este atât de laconic.

Perioada dela 1861—1888.

(Hexametree 90, 91, 92).

«Fiul va avea zile fericite. Va posedă ceea ce nici n'a visat
«vre-odată să speră; căci văd apropiindu-se timpul, când se
«vor îndeplini nişte întâmplări surprinzătoare, şi chiar prin-
«cipele nu-şi dă cont de întinderea ce va lua noua sa putere».

Realizarea. Fiul arătat aici este Wilhelm I, al doilea fiu
al lui Frederic Wilhelm III-lea şi fratele lui Frederic Wil-
helm IV căruia i-a succedat în 1861.

Fiul va avea zile fericite, de mulţi ani Prusia nu avusese
o domnie aşă glorioasă ca a lui Wilhelm I.

Ceeace niciodată nu visase... ceeace va posedă, este triumful desăvârșit dela 1870—1871, dobândit, mulțumită cooperării unui ministru dibaciu și puțin scrupulos, și grație concursului unui geniu militar de prima ordine; care i-au dat puțința de a răsplăti Franței în momentul acela, și cu dobândă, de violențele cu care Napoleon I, biruitor, a amărât pe Germani în 1806.

Războiul victorios cu Austria, războiul victorios cu Franța, coroana de împărat al Germaniei, pusă pe capul lui Wilhelm I la Versailles, ce lovitură mai surprinzătoare a soartei s'ar putea oare visa?

În ceeace privește pe: *Principele, care el singur, nu-și dă seamă de întinderea ce va lua, puterea sa cea nouă*, acest pasagiu a putut rămâne neînțeles câtva timp; ceeace proorociei au prezis, poate fi exact, fără ca oamenii să fie totdeauna în măsură de a o constata. Din fericire însă, explicațiunea ni s'a dat, și într'un mod mai mult decât îndesulător, precum ne arată d. Florent Dumas, în cartea lui, deja citată publicată în 1891, unde zice: «că Wilhelm I... nu a priceput la ce înălțime, soarta bătăliilor va ridica tronul strămoșilor săi, este un punct ce nu se poate contesta, de oarece, chiar Wilhelm ne probează aceasta, în scrisorile sale, către Regina Augustă. Wilhelm II-lea a dat publicului această corespondență intimă, și gazetele tuturor țărilor au reprodus-o. Europa întreagă o cunoaște, și nimic nu e mai bine constatat azi, decât acest fapt, a cărui destăinuire viitoare, eră de sigur greu de prevăzut.

V.

Proorocirile lui Hermann.

Partea care se realizează chiar în momentul acesta.

Sfârșitul dinastiei Hohenzollernilor.— Soarta lui Wilhelm II-lea.— Întoarcerea Prusiei la tradițiunile sale politice și religioase.— Restabilirea imperiului Germaniei.

Pentru a putea bine aprecia proorocirile lui Hermann, și pentru a trage din viziunile lui, toate învățăturile ce e

conțin, este absolut necesar a le privi din punctul lui de vedere. Punctul de vedere al călugărului dela Lehnin, este atât religios cât și politic, poate mai mult religios chiar de cât politic, afacerile statului părănd a fi evocate de dânsul numai pentru a tălmăci transformățiunile aduse în viața religioasă a poporului; să nu încercăm dar a face pe Hermann să spună lucruri, ce n'a voit să le spună, nici mai mult de cât a voit să spună, dar luminându-ne de această idee, să căutăm să vedem, care sunt realitățile vederilor sale, asupra subiectului ce ne ocupă, adică sfârșitul mai mult sau ma puțin apropiat al Dinastiei Hohenzollernilor.

Sfârșitul dinastiei Hohenzollernilor. — Soarta lui Wilhelm II.

(Hexamtru 93).

«În sfârșit, sceptrul a intrat în mâna aceluia, ce va fi ultimul din această listă regească».

In sfârșit! Acest cuvânt ne spune multe, asupra sentimentelor profetului, visavis de dinastia, a cărei istorie o prezice: tot precum se vede că această istorie o prezice cu regret.

In sfârșit! A străbătut ultimele etape; a apăsat câteva clipe asupra gloriilor militare ale lui Wilhelm I. Precum se împodobește victima înainte de a o jertfi, tot astfel, a îmbrăcat cum a putut mai frumos, pe marele Împărat, ale cărui triumfuri, s'au manifestat vădit însemnate cu «Mane, Thecel, Phares» al monarhiei Germane.

In sfârșit! Fiorosul judecător, care a instruit generație cu generație, procesul acestor Electori ai Brandeburgului, al acestor Regi ai Prusiei, al acestor aspiranți la tronul Imperial, care a stigmatizat întregul neam, în versul acela nemilos, pe care l-a pecetluit pe fruntea lui Frederic II; «urmașul imită perversitatea strămoșilor săi, cari erau mai perversi decât dânsul»; acela ce fără milă, a vestejit usurpațiunile crimi-

nale, ale unei întregi dinastii, hrăpăreată și cumplită, îndopată cu bogățiile altarului, Hermann, călugărul Hermann, trecând fără a-l băga în seamă, sau nevoind să-l bage în seamă pe vremelnicul Frederic II, Hermann, ușurat de imensa povară, scoate strigătul liberator: «In sfârșit, sceptrul intră în mâna aceluia, care va fi ultimul din această listă regească!» Ca să vorbească astfel, a trebuit să aibă ceva de răzburat! Călugărul dela Lehnin, care ține cu poporul primitiv al Brandeburgului, cu călugării învinși, frații săi, cu religiunea sa, atâta timp călcată în picioare, călugărul Hermann, care profetisează spusa lui Frederic II: «Strămoșii «noștri s'au făcut lutherani, ca să ia averile bisericești» Hermann, este cuprins de o sfântă mânie, și este vădit mulțumit că poate acum să vorbească de neînduplecata rigoare, cu care va fi lovită dinastia Hohenzollernilor.

Printru aceste rigori, prima cea mai teribilă, este fără îndoială aceea, care de altmintrelea, va atrage pe toate celelalte, adică pierderea definitivă a puterii.

Ați făcut tot ce să posedati imperiul, ați asuprit poporul vostru, și ați sugrumat națiunile! Imperiul trebuie să vă scape din mână și va scăpa!

Cuvântul este formal și nu comportă nicio interpretare echivocă: «Sceptrul intră în sfârșit în mâinile aceluia ce va fi ultimul din această listă regească».

Ține sceptrul, dar nici unul nu-l va ține după dânsul. El este Hohenzollernul acela, care, după spusa profetului, ale cărui prevederi, până acuma, toate s'au realizat, este ultimul din familia sa care va purta titlul de Rege al Prusiei și Împărat al Germaniei. Cu el, neamul electorilor de Brandeburg, reintră în marele cortegiu istoric al familiilor decăzute.

«Execrabila crimă a lui Israel».

(Hexametru 94).

«Israel încearcă o crimă execrabilă, pe care numai moartea o poate ispăși».

Întâiu o observație generală este necesară.

Mai mulți comentatori ai proorocirilor lui Hermann, atât în Franța cât și în Germania, au crezut că previsionsile din hexametree 94, 95 și următorii trebuie să fie legate cu cele din hexametree 93.

Asta poate să fie o eroare și o greșeală.

Întâiu, studiul proorocirilor lui Hermann în trecut, dovedește că gruparea unor hexametre anume, justificată într'un mod absolut prin realizările ulterioare, ar fi fost de o posibilitate foarte îndoielnică, pentru cineva, care ar fi voit dinainte să talmăcească acele proorociri.

Pe urmă, se știe că visionarii, în general, întrevăd lucrurile pe un plan unic și că, tocmai ceea ce determină ei în modul cel mai imperfect, este intervalul între evenimente.

Pentru aceasta poate să fie mai multe cuvinte.

Întâiu, lucrul în fapt se explică și există în practică, în optică, un fenomen identic și în adevăr probant.

Priviți de pe marginea unei întinse câmpii și, fie cu ochiul fie cu un ochean, cercetați în depărtare. Distanța între primele obiecte se arată destul de clară și de precisă, dar când veți ajunge la limita priveliștei, pădurile, satele, turlele, castelurile vi se vor arăta confundată.

Pare că este tot astfel cu aceea căroră se desvăluiesc tainele viitorului. Văd o mulțime de lucruri, dar nu știu care sunt intervalele ce le separă.

Putem zice că este o explicație fizică. Mai este încă una de un alt ordin. Dacă evenimente precise ar putea fi prezise pentru niște date tot atât de precise, n'ar mai fi loc pentru libertatea de acțiune a omului.

Aplicând aceste principii la interpretarea ce ne ocupă, trebuie să admitem că dacă evenimentele anunțate în hexametree 94 și viitori, poate să fie contemporane cu cele anunțate în hexametree 93, poate asemenea să fie depărtate de ele cu mai mulți ani, cu o jumătate de secol, un secol întreg, sau poate chiar mai mult. Să așteptăm dar cu răbdare.

Întoarcerea Prusiei la tradițiunile sale politice și religioase. Restabilirea imperiului germanic.

(Hexametree 95, 96, 97, 98, 99, 100).

«Atunci păstorul își regăsește turma și Germania pe regii săi». «Marka mângâiată complet după lungile nenorociri, strânge în brațe pe copiii săi, liberați de jugul străin. Vechile ziduri ale Lehninului și ale Chorinului se vor ridica clerul va străluci cu vechea-i splendoare, și oile nu se vor mai teme de dinții lupului hrăpitor».

Acumularea evenimentelor prezise, face ca comentarea proorocirii să fie foarte dificilă. Să ne mulțumim să facem să reiasă la lumină categoriile faptelor ce par a fi prezise.

1. Întoarcerea Brandeburgului și fără îndoială, a Prusiei la catolicism.

Vestea unui astfel de eveniment, ar fi putut surprinde pe lectorii profetiei lui Hermann, care ar fi trăit în al XVII-lea și al XVIII-lea secol. Generația noastră care a văzut triumful centrului catolic german, n'ar putea să fie surprinsă, văzând un triumf și mai complet, și ceea ce a prevăzut proorocul astăzi, pare foarte posibil.

2. *Reconstrucțiunea mănăstirilor dela Lehnin.* Unii comentatori au văzut realizarea acestei părți a profetiei, în decretul imperial din 1871. În adevăr, se va vedeă mai departe că Wilhelm I, considerând că hexametree 90, 91, 92, se îndeplinesc în persona sa, decretă, din palatul chiar din Versailles, unde s'a desăvârșit triumful cel mare, (și aceasta în semn de recunoștință), ca mănăstirea din Lehnin să fie reconstruită.

3. *Restabilirea imperiului german. Germania își va regăsi Regii.* Ce poate însemna această predicțiune? Să încercăm s'o explicăm. Hohenzollernii sunt actualmente încă pe tronul regal al Prusiei și pe tronul imperial al Germaniei, stabilit în 1871¹⁾.

¹⁾ Scris înaintea dezastrului din 1918.

Evenimentele prevestite de Hermann, sunt evident ispășirea întregului trecut al Hohenzollernilor. Această ispășire se poate aplica în două feluri: Opera religioasă a Hohenzollernilor este distrusă. Distrusă e și opera lor politică. Din ei și din gesturile lor, nu trebuie să rămâie nimic.

Dar dacă Germania își va regăsi Regii, nu poate fi vorba de regi din neamul desființat, de acei pentru cari au fost scrise cuvintele ispășitoare: «În sfârșit sceptrul intră în mâinile aceluia, ce va fi ultimul din această listă regească!»

Despre ce dar poate fi vorba?

Cum nu se poate regăsi decât ceea ce s'a pierdut, cum în afară de Hohenzollerni, Germania n'a pierdut decât vechea sa constituție, aceea ce-i garantă libertățile, de care a despoiat-o hegemonia Prusiei, pare că ceea ce ar regăsi Germania e propria ei existență, ca popor liber, scăpată pentru totdeauna de supremația Berlinului.

Germania scăpată de Prusia, dându-și un guvern național, demn de trecutul ei glorios, asta pare a fi, în partea ei finală, viziunea proorocului.

Să ne oprim acuma, după acest comentariu prea scurt al proorocirilor lui Hermann, să observăm numai, că, o operă ca aceasta, nu poate fi numai o operă pur omenească. Pentru a putea prezice d'înainte întâmplările a mai multor secole, și să le nimeresti cu atâta precizie, atât în trăsăturile generale, cât și în amănunțele lor, trebuie altceva decât întâmplarea sau scurta pătrundere a vederii umane. Trebuie să fi trecut pe acolo și un dar profetic.

VI

Profetia din Mayența.

1. Partea realizată.

1. — «Deci atunci când acest mic popor dela Oder se va simți destul de tare ca să scuture jugul protectorului său,

«și că orzul va fi crescut din spice, Wilhelm, regele lui, va merge contra Austriei».

2. — «Va pași din victorie în victorie, până la porțile Vienei, dar un cuvânt al marelui împărat din Occident, va face pe erou să tremure chiar pe câmpul victoriei, și înainte de a se strânge orzul, va semnă pacea, va scutura jugul și se va întoarce triumfător în țara lui».

Realizarea. Campania despre care este vorba aici, este campania contra Austriei din 1866. Proorocul i-a prevăzut repeziciunea. Când orzul va fi crescut din spice, Prusia pleacă în rezboiu, dar înainte de a se strânge orzul, pacea e semnată.

3. — «Dar iată că între strânsul orzului al patrulea și al ovăzului, un zgomot îngrozitor de război va chema sub arme pe secerători, o armată formidabilă, urmată de un număr extraordinar de unelte rezboinice, pe care numai infernul le-a putut inventa, pornește spre Occident».

Realizarea. Se știe că rezboiul din 1870—1871, care a avut loc patru ani (orzul al 4-lea) după campania contra Austriei, fu declarat la 19 Iulie 1870.

4. — «Vai! ție, mare nație, vai! vouă, cari ați părăsit drepturile divine și cele omenești!»

«Dumnezeul armatelor v'a părăsit, cine vă va ajutură?»

5. — «Napoleon al III-lea, disprețuind întâi pe adversarul său, va da curând înapoi spre «*Le chène populeux*», unde va dispăre pentru totdeauna».

Realizarea. Le Chène populeux, este în Ardenne, lângă Sedan.

6. — «Cu toată rezistența eroică a Francezilor, o mulțime de soldați albaștri, galbeni și negri, se vor risipi pe o mare parte a Franței».

Realizarea. Este invazia teribilă care a urmat primelor noastre înfrângeri.

2. Partea ce se realizează chiar în momentul acesta.

7. — «Alsacia și Lorena vor fi răpite dela Franța pentru un timp și o jumătate de timp».

Observațiune. — Cele două provincii răpite dela Franța de Germania, nu-i vor aparține aceștia vecinic. Ce înseamnă expresiunile: un timp și o jumătate de timp?

După aceste trei linii, în edițiile noastre a «*Sfârșitul Imperiului german în 1913*», am adăugat acest singur cuvânt: «*Mister*». Ne pare însă că misterul e pe cale de a se limpezi. Dacă, după cum avem absoluta convingere, anul 1914 aduce sfârșitul Imperiului german, și dacă, după cum e probabil, în anul 1915 se semnează tratatul de pace între Franța victorioasă și popoarele germane, intervalul ce va fi trecut între momentul când Alsacia-Lorena ne-a fost răpită și acela când ne va fi restituită, este de 45 de ani. Dar numărul 45 se compune din două numere, care sunt tocmai în proporția indicată, între ele:

un timp (*generație*) 30 de ani

o jumătate de timp 15 ani

Total 45 ani.

8. — «Francezii nu se vor îmbărbăți, decât chiar în contra lor».

Observațiune. Sensul acestui alineat, obscur pentru noi, în timpul edițiilor noastre precedente, nu este el oare de o claritate strălucitoare? N'am avut oare să ne luptăm chiar în contra noastră înșine, în primele zile ale rezboiului? Nu eram noi speriați peste măsură de amenințările dușmanilor noștri? Speranța nu ne-a venit înapoi, mai cu seamă în urma isbânzilor aliaților noștri, și în urma succeselor vitezelor noastre armate? dar contra voiei noastre și fără ea.

9. — «Vai! ție, mare oraș. Vai! ție, oraș al desfrâului! Fierul și focul va urma focului și foametei».

Observație. — Foametea asediului și focul Comunei va

veni (după un termen mai mult sau mai puțin îndelungat), după fierul și focul. Este evident vorba de războiul actual, izbucnind 44 de ani după cel din 1870—1871, în care fierul armelor și focul tunurilor, fără să mai vorbim de incendii, au compromis atâtea existențe.

10. — «Curaj, suflete credincioase, domnia întunericului «nu va avea vreme să-și execute toate planurile».

11. — «Dar iată că timpul îndurării se apropie. Un prin-
«cipe» (să înțelegem un șef, fără îndoială generalisimul Joffre) «al națiunii este printre voi».

12. — «Este omul mântuirii, înțeleptul, neînvingul, și și
«va număra întreprinderile cu isbânzi».

13. — «Va goni pe inamic din Franța, va păși din vic-
«torie în victorie, până 'n ziua dreptății divine».

Observațiune. — Aici suntem în plin în subiectul nostru. Inamicul pe care-l va goni din Franța, este evident acela ce ocupă două provincii, — care ne-a atacat în mod mi-
șelesc.

14. — «In ziua aceea va comanda șapte feluri de soldați
«în contra trei, la cartierul «*Les Bouleaux, între Ham, Woerl și Paderborn.*» Profeția este tot atât de clară pentru viitor cât a fost și pentru trecut. Este revanșa făgăduită celor înfrânți din 1880—1871. Sunt localitățile viitoarelor bătălii, care se precizează.

15. — «Vai! ție, popor dela Nord, al șaptelea neam, va
«plăti pentru păcatele tale. Vai! ție, popor dela răsărit, vei
«scoate strigăte de durere și vei vărsa sânge nevinovat. Nici
«odată nu se va fi văzut o astfel de armată, nici odată nu
«se va fi auzit un zgomot așa îngrozitor».

Observațiune. Poporul dela Nord, este iarăși Germania. Poporul dela răsărit (în raport cu Franța) este, fără îndoială un popor aliat cu Germania în acest războiu, poate să fie Austria. (Această observațiune există întocmai la fel, în edițiunile noastre din 1911—1913. N'am schimbat nimic la ea).

17. — «In sfârșit, șeful va birui, doi din dușmanii lui vor

«fi nimiciti. Rămășițele celui de al treilea va fugi spre Ex-
«tremul Orient».

Observațiune. Care va fi acest al treilea aliat al Germa-
niei, care îi se va alipi? Extremul Orient, trebuie de sigur luat în sensul extremului Orient al Europei. Poate că este vorba de Turcia.

18. — «Wilhelm al doilea cu acel nume, va fi fost ultimul
«Rege al Prusiei, nu va avea alți urmași decât un Rege al
«Poloniei, un Rege al Hanovrei și un Rege al Saxeii».

Observațiune. Acesta este pasagiul de căpetenie al profe-
ției, din punctul de vedere ce ne preocupă. Wilhelm al
doilea cu acest nume, adică Wilhelm, cel actual va fi
fost ultimul Rege al Prusiei. Nu va avea alți urmași decât
un Rege al Poloniei, un Rege al Hanovrei și un Rege al
Saxeii.

Wilhelm este ultimul Rege al Prusiei, și proorocul vor-
bește de cei câțiva urmași ai lui. Ce vrea să zică? Pe semne
că vrea să zică că s'a isprăvit cu hegemonia Prusiei, în im-
periul german. Nu va mai fi un rege al Prusiei, vor mai fi
câțiva împărați ai Germaniei, dar nu vor fi Hohenzollerni.

Vom dovedi într'un capitol viitor, cât de exact concordă ter-
menele profeției de Mayența, cu ale proorocirii lui Hermann.

E de notat că sunt numeroase variante ale profeției de
mai sus, aceasta se datorește multelor tipăriri ce s'au făcut
după ele și neglijenței sau greșelilor copiștilor, tipografilor
și traducătorilor. Am adoptat versiunea ce ni s'a părut mai
exactă.

(Cele patru aliniate de mai sus, figurează întocmai în
edițiunile noastre din 1912—1913, după paragraful
profeției. Dar ne aducem aminte că, comentând acest pa-
ragraf, am fost peste măsură nedumeriți, gândindu-ne cum
un Rege al Poloniei, ar putea juca un rol în evenimentele
viitoare: Polonia ne mai existând politicește. Acuma vedem
că Țarul, într'un gest istoric, a înviat-o, și ceea ce părea
de neînțeles și irealisabil, astăzi devine foarte posibil).

VII

Predicțiunile din Fiensberg

Trecutul

Realizarea actuală

Am expus mai sus, circumstanțele în care, Impăratul Wilhelm I-iu care nu eră atunci de cât Prinț moștenitor al Prusiei, trecând prin satul Fiensberg, consultă pe o ghicitoare celebră, rugând'o să'l lumineze asupra viitorului său, asupra destinului Prusiei.

Adevărul este, că Wilhelm I obsedat ca toți Hohenzollernii, de proorociriile lui Hermann, își puna întrebarea, dacă nu cumva va fi el, cel «fiu cu zilele fericite» și care ar putea fi acele «întâmplări norocoase... pe care nici n'ar fi visat vre-o dată să le sperde...» S'a dus dez la ghicitoarea, cu inima plină de speranță și de orgolin. N'a fost înșelat, căci iacă rezultatul întrebării: «Prințul se așezase înaintea unei mese. Ghicitoarea, după mai multe preliminare, plimbă condeiul pe o serie de cifre așezate în cerc, răspunsurile ei trebuiau să consistă în cifrele, asupra cărora se oprea condeiul.

Care va fi destinul meu? întrebă Principele moștenitor. Vei fi odată Impărat al Germaniei răspuse Pytia.

Ah! răspuse Principele — și în ce an? adăoga el, după câte-va clipe de o emoțiune, lesne de înțeles.

Ghicitoarea scrise milesimal anulul în care se aflau, care eră 1849, și apoi succesiv, sub cifrul 9, cifrele la care se oprea condeiul. Spre marea mirare a Prințului, au eșit așezate vertical, cifrele chiar ale numărului 1849, și formau tabloul următor:

1849
1
8
4
9

Adună aceste cifre și vei avea data încoronării, îi spuse Pytia — Adunarea dete 1871.

La ce vârstă voiți muri? fu a doua întrebare a Prințului.

Pytia scrise 1871, și apoi reîncepu aceeași încercarea, reală sau aparentă, și formă prin acelaș procedeu pe care l'am descris tabloul următor:

1871

1

8

7

1

Adună aceste cifre, fură vorbele ce le auzi Prințul pentru a două oară, și vei avea data morței — Adăiunea dete 1888.

Când va fi distrus Imperiul German? fu a treia întrebare a Prințului.

Precum făcuse deja de două ori, Pytia scrise ultimul număr obținut 1888, apoi de desubtui lui, acelaș număr, în linie verticală, formând astfel tabloul următor:

1

8

8

8

Adună aceste cifre și vei avea data căderii Imperiului German. Prințul găsi 1913.

Textul de mai sus, fiind singurul, după cunoștiința noastră, pe care l'a reprodus gazetele Franceze și streine, înainte publicării diferitelor edițiuni ale broșurei noastre «Sfârșitul Imperiului German la 1913», ne-am luat scrupulos după el. Ne mai rămâne să spunem lectorilor noștri, cum acest text, cu toate că este riguros exact, prezintă o lacună, și cum trebuie completat. Eră în luna Decembrie 1913, scadența, pe care o fixasem chiar noi pentru «Sfârșitul Imperiului» cu o preciziune justificată prin natura documentelor produse, părea că a trecut, sau că este pe punctul de a expira, fără ca evenimentele să vie s'o

confirme. Eram foarte nedomiriți, căutam să ne explicăm cuvintele pentru care predicțiunile nu se realizau, precum trebuiau s'o facă. Negreșit că obicinuiți cu critica strânsă a documentelor profetice, știam că punctul cel mai nesigur al mai multor din predicțiuni, este dată, nu că proorocul s'ar fi înșelat pe acest punct; dar fiindcă a văzut turbure, sau că a interpretat greșit, fiind că, asemănat cu spațiurile ce se desfășură sub ochii aceluia, ce este așezat pe un pisc, planul evenimentelor viitoare, a putut să nu prezinte punctele de reperat destul de lămurite, pentru evaluarea exactă a datelor.

Mai consideram asemenea, că anul astral nu corespunde în mod exact și obligatoriu cu anul solar. Știam că se prelungește cu mai multe luni mai târziu. În sfârșit, mai știam, că poate că se petrec evenimente de o importanță capitală, fără să le cunoaștem, în politica mondială, fapte care puteau constitui începutul evenimentelor prezise, și care puteau aduce în viitor, pentru datele citate o justificare strălucită.

Dar mai târziu întâmplarea făcu, că în cursul unei vizite la Colonia, un prieten al meu mă puse în contact cu un Domn D: care, știind că mă interesasem de această afacere, îmi arată un fel de broșură, care părea să dateze de vr'o trei-zeci patru-zeci de ani, și 'mi explică că această broșură fusese trasă în mai multe exemplare, câți-va ani după războiul din 1870—1871, dar că după suirea lui Wilhelm II pe tron, toate exemplarele ce erau în circulație, și pe care s'a putut pune mâna au fost retrase. Mai cu seamă în bibliotecile publice, s'ar căuta în zadar. Broșura în chestiune conținea trei profetii relative la viitorul Germaniei, una din ele eră faimoasa predicțiune, de Fiensberg. Amicul nostru avu buna-voință s'o citească tare, traducând în Franțuzește textul German. Aveam la mine textul Francez, și în afară de câteva schimbări în prezentare, și în câteva expresiuni, nu observasem nici o diferență sensibilă, până la punctul unde ne-am oprit mai sus; dar dela acel punct înainte, am constatat, spre marea noastră surprindere, că textul

Franțuzeze eră tăiat, și că profetia nu se termina unde se termina la noi, ci continuă în textul German, cu un tablou cifrat, asemănarea căruia cu tabloul anterior, eră deosebit de impresionant. Iacă, de altminteala, în mod exact și în traducțiune Franceză, sfârșitul textului:

După cuvintele: «*adună aceste cifre și vei avea data căderii Imperiului German.*» sta scris în acelaș styl syllabic «*Principele socotî 1913*».

«Acele date sunt ele irevocabil?» întrebă dânsul.

«Da, afară din cea din urmă».

«Cum?»

Ghicioarea scrisese ultimul număr obținut 1913, cum făcuse deja de trei ori, dar numai în sensul vertical.

«Adună aceste cifre și vei avea data cea mai târzie, la care se va întâmpla ultimul eveniment.»

Prințul socotî și obținû 14.

Așa e 1913 sau 19 . . 14.

Însfârșit am mai citit în broșura: «*Și Prințul Regal a eșit multumit*».

Mi-am pus întrebarea: de ce traducătorul francez a omis partea finală, care acuma este atât de interesantă; acuma văd de ce: fiind că acest interes naște, mai cu seamă, de când a expirat definitiv anul 1913. Până atunci, partea publicată eră ea singură destul de interesantă. Traducătorul, sau poate primul redactor care înainte de 1913 a publicat acest document, de sigur că n'a găsit necesar să-l complice, cu o parte suplimentară, al cărui interes eră atunci numai eventual.

Ori cum ar fi asupra acestui punct, trebuie să constatăm că proorocirea s'a adevărit de două ori.

1) Wilhelm I a fost încoronat împărat al Germaniei în 1871;

2) Wilhelm I a murit în 1888.

Am ajuns la scadența a treia; *Prăbușirea imperiului german*, care putea să se realizeze în 1913, e pe punctul de a se realiza în 1914.

VIII

Germania. — Ora tragică.

Autoritatea prezicerilor și a profețiilor. Un mănunchiu de certitudini.

Autoritatea prezicerilor și a profețiilor.

Nu ne-am mărginit a da până acuma textele profețiilor privitoare la Germania, împreună cu comentariile ce le comportă.

Am făcut mai mult, am stabilit pentru fiecare din ele, autenticitatea, împreună cu adevărea lor, în ceea ce privește trecutul, și prin urmare incontestabila lor autoritate.

În ceea ce privește proorocirile lui Hermann, am stabilit, în afară de svonul public, (care are adeseori mai multă valoare decât pergamentele), vechimea textelor unde acele proorociri sunt citate, și locurile unde acele manuscrise au fost adunate și păstrate.

Am arătat că Prusia, în cursul secolului al XVIII-lea a sporit edițiunile proorocirilor lui Hermann, și că bibliotecile publice ale regatului au primit exemplare ale acestor diferite edițiuni unde poate ori cine să le consulte și acuma.

Atât după, cât și înainte de această publicațiune, care hotărăște în mod sigur și definitiv textul proorocirilor, ele au primit neconținut la fiecare domnie, la fiecare epocă, la fiecare eveniment o consfințire desăvârșită, și cu atât mai surprinzătoare, căci este adeseori neașteptată.

S'a întâmplat chiar, că în mai multe casuri, această consfințire a trecut nebagată în seamă de contemporanii unora din evenimentele prezise; și este numai în urma fie a cercetărilor istorice, fie a întâmplărei, fie a împrejurărilor, că adevărea s'a putut constata. Astfel este cazul episodului cu Frederic II citat la pagina 00 și a scrisorilor lui Wilhelm I

către regina augusta, publicate de Wilhelm II, după cum am arătat la pag. 38.

Ceeace am făcut pentru proorocirile lui Hermann, am făcut-o și pentru celelalte două documente. Am precizat isvorul și am arătat ce perfect au venit evenimentele, să-și aducă mărturia lor pentru trecut, și să confirme prezicerile ghicitorilor.

Puține preziceri profetice prezintă atâtea garanții ca acestea.

Dacă dar, trebuie să le facem credit pentru trecut, trebuie asemenea să le facem și pentru viitor; și atât mai mult, cu cât sunt toate cât se poate de clare și de precise, asupra punctelor ce ne preocupă.

Când vom fi făcut dovada potrivirii acestor precisiuni, evenimentele viitoare, sau cele în curs de a se realiza, vor căpăta maximul posibil de certitudine.

Mănunchiu. — Evenimentul principal, adică cel ce face obiectul acestui studiu, este soarta rezervată dinastiei Hohenzollernilor.

Asupra acestui punct cele trei documente sunt surprinzătoare în potrivirea lor.

Al lui Hermann, pe care l-am analizat cu deamănuntul se exprimă astfel: «*Insfârșit iată-l pe acela, ce va fi ultimul din această listă regească*».

Nu numește pe Wilhelm II, dar îl desemnează tot atât de lămurit, ca și cum i-ar fi pronunțat numele.

Profeția din Mayența este tot atât de limpede, spune curat:

«*Wilhelm al doilea cu acel nume, va fi fost ultimul rege al Prusiei*».

Nu zice ultimul Împărat al Germaniei, dar e tot una, căci nu se înțelege cum Hohenzollernii ar putea pierde tronul regal, conservând demnitatea imperială.

Apoi predicțiunile din Fiensberg, aduc un element nou ele fixează o dată, și ce dată! Cea mai apropiată posibilă și deci cea mai ușoară de verificat pentru noi — 1913 sau 1914.

Să examinăm din nou acest document.

Viitorul Wilhelm I, muncit într'un mod vag și nesigur de proorociile lui Hermann, vrea să-și cunoască destinul. Pune chestiunea; ghicitoarea îi răspunde: «*Vei fi odată Împărat al Germaniei!*»

Prințul nu se încovoieie sub greutatea acestei revelațiuni.

Fie că e prins de o îndoială, fie, din potrivă, că găsește răspunsul foarte natural, nu face nici o observație; întreabă pur și simplu data faptului.

Dar mai e o dată care-l preocupă, precum preocupă pe ori ce om din lumea asta, este data morții sale.

Faptele se înlănțuiesc. După data morții sale, vrea să o cunoască și pe cea a morții imperiului. Căci această creațiune strălucită ce îi s'a desvăluit într'o rază de glorie trebuie să treacă, cum trec toate în lumea asta.

Când va fi distrus imperiul german? este dar întrebarea lui.

Observați cum vin chestiunile, una după alta, și cum se potrivesc răspunsurile. Ele nu se potrivesc într'un mod banal. Ar fi, cred, greu să se găsească în istorie o înlănțuire de evenimente, care să dea loc la coincidențe ca astea.

Evident, ea să poată o ghicitoare fixa datele unor evenimente viitoare ce s'au realizat ulterior, nu e lucru extraordinar în sine, dar ea să poată zice: «*Suntem în 1849, adăogă la ultimul cifru al acestui număr, cele patru cifre din care se compune acel număr, și vei forma o dată istorică*». Aceasta este foarte tare și foarte surprinzător. Și ceva mai extraordinar este că luând de bază pentru o a doua precizare, numărul astfel aflat (1871), și că la ultimul cifru al acestui număr, adăogând încă cele patru cifre din el, a putut obține un rezultat care constituie iarăși o dată istorică, care este în legătură cu cea dintâiu, pe care o completează în mod minunat, și menită ca cea dintâiu să fie adevărată de evenimente. Da, aceasta este extraordinar, și acei ce dau crezare legilor misterioase ale numerilor, vor găsi aici un element nou, care vine să întărească în mod

isbitor argumentele trase din realizarea, în ceea ce privește trecutul, a evenimentelor prezise.

Predicțiunile din Fiensberg ni se înfățișează cu toate caracterile certitudinii. Se găesc în ele toate, origină cunoscută, adevărire anterioară caracteristică, misterioasă, fatalismul, cari nu se poate nega.

De aceea, dacă conchidem cu profetiile dela Lehain și Mayenta în mod vădit că: *imperiul german se va sfârși cu Wilhelm II*, putem conchide cu ghicitoarea dela Fiensberg, că *se va sfârși în perioadă cuprinsă între începutul lui 1913 și sfârșitul lui 1914*.

Atingem de aproape acel termen.

IX

Cum se va sfârși imperiul.

În edițiunile noastre din 1912 și 1913, acest capitol era numai și numai hypothetic. Plecând dela certitudinile ce ni le aduceau profetiile, fără să pretindem și noi a fi profeti, căutăm să aflăm care puteau fi cauzele disparițiunei atât de repede; și atât de neașteptată în momentul acela a imperiului german.

Despre rezboi, iată cum ne rosteam: «Dar, vor zice câți «va sceptici, un conflict armat între mari puteri Europene, «ar fi oare lucru posibil? Mai trece să fii pus o astfel de «întrebare acum, trei zeci de ani. Atunci se mângăia lumea «cu iluziunile liniștitoare, ce le întemeia pe dorința generală pentru pace, și pentru desvoltarea sentimentelor umanitare între popoare, și pe condițiunile resboiului modern «care prezinte niște cerințe atât de formidabile în oameni «și în bani, că pare imposibile de realizat. Dar acum mai «poate oare să te îndoiești după marele război ruso-japonez, «și recenta conflagrație balcanică? Nimica nu poate opri «popoarele ce sunt decise ași hotărî diferendele prin arme.

«Și care timpuri au fost mai fertile în întreprinderi militare, decât epoca noastră pacifistă, în care se poate număra șapte războaie în șapte spre zece ani? De aceea, «eventualitatea unui mare conflict European, nu numai că este un lucru posibil, dar e chiar o certitudine, precum pare astăzi a o anunța o voce secretă, tuturilor națiunilor și indivizilor.»

Examinând apoi chestia: cine ar putea lua inițiativa unui astfel de conflict? Germania? Răspundeam că lucrul e puțin probabil. Și analizăm cuvintele, care, după părerea noastră, ar putea face pe împărat să se abată dela proiectele sale rezboinice, dar am adăugat numai decât: «Dezlănțuirea rezboiului, ar fi, din partea lui, precum s'a spus, «un adevărat act de nebunie.» Dar aceasta vrea să zică că «un astfel de act de nebunie ar fi cu neputință? Aceasta ar însemna să nu cunoști starea sufletească, și influența, «tot crescândă, a pangermaniștilor, care nu încetează a amenința cu spada. Pe de altă parte, rezboiul ar putea deveni pentru Germania, o necesitate a politicii ei interne, «dacă, spre exemplu, ar constitui, la un moment dat, singura răsufătoare, a socialismului, care amenință întregul «organism Germanic».

Acestea erau ipotezele ce le consideram în 1912—1913, asupra rezboiului. Conform tezei noastre, afirmam că acest război va fi fatal Germaniei. Prevedeam astfel sfârșitul lui: «Trebuie să luăm în considerare, că acest duel gigantic, nu se va mărgini numai între cele două puteri beligerante, «dar, că prin combinațiunile alianțelor, va pune față în față, «pentru o luptă decisivă, cele două grupuri de națiuni, intitulat, Tripla Alianță și Tripla Entente.... se mai poate presupune, că Italia, să se desfacă de Triplice, sau orice altă ipoteză favorabilă.

Iacă dar lupta gata. Pe mare, flotele Engleze, Franceze, Ruse țin piept coaliției navale Austro-Italo-Germane. Pe uscat, luptele beligeranților se întetesc la frontiera Franco-Germană, precum și la frontiera Ruso-Germană.

«Ce ar fi soarta luptei pe uscat, și mai cu seamă a duelului între Germani și Francezi, ar fi greu de prevăzut. «Fără a da probe de un șovinism exagerat, se poate însă «spera, că Franța, mai bine preparată și mai bine apărată «decât în 1870, susținută prin aliații ei Engleși și Ruși, ar «izbuti cel puțin să ție în respect forțele Germanice, dacă «nu să le zdrobească. Nu ne vom perde vremea că să dezvoltăm aicea, numeroasele și tarele cuvinte ce le avem «pentru a spera în victorie....

«Pe mare, tactică firească indicată pentru Anglia, ar fi «ca, cu ajutorul flotelor Ruse și Franceze, să închidă Germaniei calea mărilor, să-i intercepteze convoiurile, și să «blocheze porturile pe unde transitează tot importul și exportul Germanic. Printr'aceasta adversarii noștri ar fi puși «în imposibilitate de a se aproviziona cu mărfuri alimentare, «și cu materii prime industriale, ceea ce ar compromite cu «desăvârșire pentru viitor industria lor, care fiind momentan «paralizată, ar permite Angliei să devie stăpână, a principalelor deuseuri mondiale.

«Mai curând sau mai târziu, Germania ar trebui să capituleze în această luptă inversunată, căci, sau ar fi nevoită «să suporte indefinit blocusul, căci ar însemna infomătarea ei, sau să-l forțeze, aruncând flota sa contra flotei «Engleze, dar cu perspectiva de a o vedea zdrobită de «foarte superioare.

«Ce ar deveni Germania, dacă ar fi silită să se dea bătăie? Ruina economică, industrială și financiară, care fără «indicală ar lovi Germania, în caz de înfrângere, n'ar fi «nimic, pe lângă consecințele politice ale unui eveniment «ca acesta.

«Principala consecință ar fi de sigur dezagregarea Confederației a Statelor Germanice. La prima înfrângere «Germane, cele mai multe s'ar despărți; la sfârșitul unui «răzbei nenorocit, dizlocațiunea confederației ar fi completă «și definitivă. Căci dacă Germania, poate aduna împrejurul «unui drapel victorios, Prusaci, Bavarezi, Saxoni, Württemberg...

«burgezi, etc., nu'i ar putea menține uniți, împrejurul unui drapel înfrânt.

«După această dezagregare, ce ar mai rămânea din falnicul edificiu, rădicat, acum patru zeci de ani, de Prusia, în detrimentul vecinilor ei?»

«O națiune rătăcită, fără resurse financiare, despuiată de orice putere militară, prada agitațiunilor revoluționare și a anarhiei.

«Ar fi în adevăr sfârșitul Imperiului, *Finis Germaniae!*»

Cred. că n'am nici un cuvânt de adăogat acestora, scrise acum doi ani.

Ele nu puteau fi adevărite mai bine de cât sunt de evenimentele actuale.

X

Ce crede despre proorocirile germane. — Poporul german. — Armata germană. — Familia imperială. Wilhelm II-lea.

Poporul german cunoaște proorocirile asupra Hohenzollernilor. Încă din evul mediu, acele ale lui Hermann, trecând peste hotarale mănăstirei, se răspândiseră prin lume. Călugării din diferitele ordine, clerul, cărturarii, prinții, le cunoșteau și le discutau, mult înainte de a se publica în colecția națională «Gelehrtes Preussen» (*Prusia savantă*).

Cu toate războaiele ce o bântuiau neconținut, cu toate luptele intestinale, revoluțiunile și soarta ei atât de schimbătoare, Germania niciodată, în tot timpul dela' al XV-lea până la al XX-lea secol, n'a pierdut din vedere opera nemuritoare a proorocului din Lehnin.

Fără să pierdem timpul ca să mai demonstrăm aceasta, nu putem trece peste un fapt, care, singur probează cât de mare eră reputația Lehninului, aproape un secol după distrugerea lui și aceasta numai în amintirea proorocului. Aceasta ne-o spune d-rul Heffter în «*Istoria Lehninului*» scrisă de el în 1851. S'a făcut mare sgomot în toate părțile din împrejurimi,

când s'a aflat că s'a descoperit în biserica vechei mănăstiri în fundul a niște ascunzători zidite, niște cărți și pergamente, pe care le lăsaseră călugării acolo înainte de plecarea lor. Mulți și-au închipuit că niște împrejurări neprevăzute, vor verifica predicțiunea finală și în diocesa Magdeburgului mai cu seamă, se așteptă să se vadă în curând reclădirea edificiilor faimoasei mănăstiri.

Dealtmintelea, tocmai din cauza acestor curente ale opiniei publice, au apărut acele numeroase edițiuni ale proorocirilor lui Hermann în secolul al XVIII-lea. În timpul acela imprimeria eră departe de a fi înaintată ca acum, poporul citea foarte puțin; dacă s'a văzut necesitatea atâtor edițiuni, aceasta dovedește enorma popularitate de care se bucură proorocul și opera lui.

Din acest moment, fiecare partid în Germania, a căutat să tragă profit din celebrele predicțiuni. Protestanții jignți că un călugăr catolic a putut să prevadă viitorul așa de departe, au căutat la început, să nege autenticitatea documentului. Trecând vremea și față cu adevăririle ulterioare, s'au resemnat să recunoască realitatea faptelor, dar prin interpretări tendențioase, au încercat să întoarcă în favoarea Hohenzollernilor, niște predicțiuni în care soarta se declară în contra lor. Chiar catolicii în ultimele edițiuni ce au scos librării lor, încearcă să concilieze loialismul lor german, cu satisfacțiunile religioase pe care le făgăduiește documentul. Dar nici unii nici ceilalți, n'au izbutit să schimbe sentimentele poporului: documentul care e bine cunoscut de toți, până'n cele mai mici amănunte ale lui rămâne înaintea tuturor cu amenințările'i nemiloase și cruda-i severitate.

Profeția din Mayența, cu toate că eră foarte răspândită în popor, n'a avut precum am mai spus, onoarea unei polemici de presă, cum a avut a lui Hermann. Există la scriitorii germani o pudoare oarecare, care-i oprește de a discuta în public anume probleme prea delicate.

În ceea ce privește predicțiunile din Fieusberg, nu e nimeni în Germania, care să nu le cunoască. Presa s'a ocupat

de ele, mai cu seamă după războiul din 1870—1871, și nu contenește de atunci, de a face dese aluțiuni la ele.

Dacă sentimentul popular în privința profetiilor germane stă astfel, să nu ne mirăm, că au constituit o preocupățiune neîncetată, pentru suveranii pe care îi desemnă, și a căror istorie o anunță.

Cutare Elector al Brandeburgului, consultă dese ori manuscrisul lui Hermann, pe care-l păstră cu sfințenie. Cutare Rege al Prusiei, nemulțumit de prooroc și de ceea ce prevestea în privința lui, nu pronunță niciodată numele lui Hermann fără să-i alipească o epitetă injurioasă.

Dar Frederic Wilhelm II-lea merse mai departe. De dânsul spusese Hermann cu atâta dreptate: «*Succesorul imită perversitatea strămoșilor săi și este încă mai pervers decât ei*».

Intr'un sentiment de răzbunare stupidă, puse în 1796, să ridice din biblioteca din Berlin, unul (cel mai vechiu) din acele manuscrise, cari erau depuse acolo, și-l transferă la palatul din Charlottenberg, Frederic Wilhelm muri cum a prezis profetul, dar manuscrisul n'a mai fost găsit.

Toți suveranii Germaniei, nu sunt tratați de Hermann ca Frederic Wilhelm II-lea. De acolo conchidem că, nu toți au împărtășit sentimentele marelui Frederic, asupra lui. Cel mai favorizat de soartă, este poate Wilhelm I. Herman nu poate spune nimic rău pentru el; a prevăzut, n'a ordonat. Socotit de Frederic Wilhelm II-lea, ca răspunzător pentru spusele sale, și pedepsit de acesta în operele sale, a văzut din potrivă, pe biruitorul din 1870—1871, aducând un omagiu strălucit memoriei sale.

Dar să dăm cuvântul aici unei lucrări foarte complete, editată de Gerges Joseph Manz, în 1873, asupra proorocirilor lui Hermann «*Schicksale Preussens durch Gotter fugung*».

Prefața începe cu aceste cuvinte: «Profeția, zisă din *Lehnin*, care eră privită cu mare cinste pân'atuncea, la curtea Prusiei, a produs o adâncă impresiune, când Wilhelm I fu încoronat ca împărat, și când suveranul printr'un decret,

datat din Versailles, dete ordin să se ridice zidurile *Lehnin*-ului, se văzû adevărirea versului al 98-lea din proorocire.

Eroare, nu eră adevărirea versului al 98-lea; căci acesta sună că nu numai *Lehnin*ul, dar și *Chorin*ul să fie reclădit. În realitate, eră recunoașterea, de către principalul interesat, a 'valoarei proorocivilor ce s'au adevărit, unul după altul, în neamul lui, și din care, aproape ultimele se adevăreau în persoana lui.

A ajuns până la noi, acum câțva timp, un echo depărtat, dar foarte curios, a acestor evenimente din Versailles, în care, monarchul victorios, în mîjlocul unei țări dușmane, nu se preocupă numai să-și asigure victoria, dar printr'un act de guvernământ, aducea un prinos public și solemn, spuselor unui călugăr obscur, mort acum șase sute de ani.

E D-l de C., nepotul unui vechiu coleg al lui Jules Favre, la adunarea națională, care ni l'a povestit.

Războiul din 1870—1871, se terminase. Cel din urmă soldat Prusac, părăsise teritoriul frances. Franța eră tot sub impresiunea unei emoțiuni ce nu eră încă potolită. Evenimentele războiului și ale comunei, eră încă vii în gândul tuturilor, și făceau, în mod firesc, obiectul tuturilor conversațiunilor, mai cu seamă între oameni politici.

Jules Favre și D-l de C. însoțit de nepotul său, se întâlniră în acelaș vagon al unui tren ce plecă din Paris. Cei doi colegi din Adunarea Națională, se strânsă de mână, și Jules Favre, adresându-se către D-l de C., îi spuse: duci cu D-ta pe băiatul D-tale?

Nu e băiatul meu, răspuse D-l de C.,: e nepotul meu.

Ah! amicul meu, spuse Jules Favre, luând pe copil de braț, să-ți dau un sfat, dacă îmi dai voie; să nu faci nici odată politică; te face să suferi prea mult.

Cu toată anathema asta, au început bine înțeles, să vorbească politica, și obiectul acestei interesante conversațiuni a fost diferitele misiuni cu care fusese însărcinat, omul de stat Francez, pe lângă statul major German și pe lângă autoritățile Prusace.

Se știe, că după căderea lui Napoleon III și după primele noastre înfrângeri, Jules Favre, membru în guvernul Apărării Naționale, se hotărîse să meargă la Prințul de Bismarck, și să încerce să pună capăt la vărsarea de sânge, propunând să trateze pe bazele unei indemnități pecuniare. La 18 și 19 Septembrie 1870, se întâlni în mai multe rânduri cu miniștrii Regelui Wilhelm, în castelul de Ferrières, în care omul de stat Prusac, destăinui în toată brutalitatea lor, proiectele sale de extorțiune. Cereă ca să încheie pacea cu o Adunare Națională, aleasă, *ad hoc*, cerea nu numai cesiunea Alsaciei și a diferitelor alte teritorii dar mai cerea, ca să acorde un simplu armistițiu, să fie pus în posesiunea Strasburgului, al Toulului, al Phalsburgului și al unui fort care să domine Parisul. Conversațiunea se termină fără rezultat, și războiul, până la ultima extremitate, fu decretat.

A doua oară ce merse Jules Favre la Versailles, fu la sfârșitul asediului, ca să negocieze capitularea Parisului. După două zile, la 28 Ianuarie, Ministrul de Războiu, anunță Franței și Parisului, spre mirarea generală, că iscălise chiar în aceeași zi, condițiunile capitulării Parisului, că se convenise un armistițiu de douăzeci și una de zile, și că alegători erau convocați pentru 5 Februarie, pentru a alege o Adunare Națională.

La 13 Februarie, Jules Favre plecă din nou la Versailles, de rândul ăsta din Bordeaux, ca să negocieze o prelungire de armistițiu, ce devenise necesară.

În cursul acestei a treia întâlniri, cu principele de Bismarck, mai puțin tragică ca cele precedente, cei doi bărbați de stat, au avut privilegiul să vorbească de proorocirile lui Hermann.

Decretul Împăratului, despre reclădirea zidurilor Lehnului, păruse, toată lumea știa dar, care eră, în privința acesteia, părerea lui Wilhelm I. Dar Jules Favre eră mai cu seamă, preocupat să cunoască părerea chiar a lui Bismarck.

În cursul conversațiunii îi puse chestiunea fără înconjur.

Bismarck îi răspunse: «Dacă n'aș pune crezare în prooro-

cirile lui Hermann, și în realizarea lor, în persoana Împăratului, Majestatea Sa n'ar fi semnat decretul.»

Dar, observă Jules Favre, care eră pus foarte bine în curentul acestei chestiuni, printr'o conversație cu un ofițer al curței, o altă profetie deosebit de aceea a lui Hermann, fixa suirea Majestății Sale; pe tronul Imperiului la anul 1871. Această profetie este ea oare demnă de aceiași credință.

«Părerea mea este că da,» răspunse Cancelarul.

«Dar prevede pentru o epocă puțin depărtată, căderea...»

Bismarck, luând brusc cuvântul lui Jules Favre, spuse:

«Noi am îndeplinit partea noastră. Urmașii noștri să facă astfel ca să îndeplinească pe al lor!» Și schimbă vorba.

Un lucru care ar fi interesant să-l cunoaștem, este părerea lui Wilhelm II asupra profetiilor ce-l ating, într'un mod atât de direct și atât de aproape.

Deosebindu-se de Wilhelm I. Kaiserul, care nu-și precupește cuvintele, s'a ferit totdeauna de a arăta opiniunea lui, într'o chestiune așa gravă.

La începutul domniei sale, admitea, până la un punct oarecare, să se atingă chestiunea, înaintea lui, și câteva anecdote dovedesc această.

Într'o zi, în anul 1890, contesa de L... sch., o damă de onoare a Împărătesei, eră în conversație cu Suverana. Împăratul apără. «De ce vorbeai, Doamnă?» întrebă cu tonul brusc ce-l obișnuia.

Împărăteasa deveni palidă și contesa de L... sch., dete semne de o emoțiune vizibilă, dar amândouă păstrară tăcerea.

«Ei bine?» zise Împăratul.

Și fiindcă turburarea celor două femei se prelungea, a continuat: «Dacă ar fi o chestiune de mode, mi-ai spune. Dacă e o chestiune de stat voiesc s'o știu.

Atuncea Împărăteasa Victoria Augusta, care se reculesese îngână: Nu e nici una, nici alta; d-na de L... sch., și cu mine, vorbeam de niște predicțiuni vechi.

Ah! spuse împăratul cu supărare, sfârșitul imperiului, negreșit! Avem vreme să ne mai gândim.

De atunci au trecut ani, ce au schimbat modul de a vedea al împăratului. N'a fost niciodată interzis formal de a se vorbi de această chestiune funestă, dar toată lumea la curte știa că este oprit nu numai de a vorbi, sau de a face aluziune la ea, dar chiar de a se gândi la ea. Numai împăratul se putea gândi la ea, dar cu condiție ca nimeni să nu aibă aerul de a-l băga în seamă, sau chiar de a-l bănuși.

Acest consemn tacit era general, dar mai cu seamă se observa de împărăteasa și de prinții casei imperiale.

Wilhelm II al cărui temperament mistic și superstițios, era cunoscut de toată lumea, era din suveranii acestei dinastii cel din urmă care să scape obsesiunii predicțiilor atât de precise și de amenințătoare; până într'atâta, că, cuvântul destinului pe deoparte, iar pe de altă parte frica acelei destin, întâlnindu-se în gândul lui, au influențat adeseori actele lui, astfel încât istoricii viitorului își vor pune chestiunea: care din acele două influențe va fi determinat actele care i-au pricinuit căderea.

După spusele unei personalități foarte în curent cu afacerile germane, prorocirile au fost cauza acelor modificări atât de subite, acelor sărituri atât de neexplicabile, și acelor violențe neașteptate a politicii imperiale, în cursul acestor ani din urmă.

Un prieten al nostru diplomat, ne-a povestit o destăinuirea ce i-a făcut-o anul trecut într-o franțuzească perfectă o doamnă mare din Berlin, foarte influentă la curte, aceasta pentru cuvântul foarte simplu, că e fiica naturală a Kaizerului. Se vorbea de acesta și de firea lui mistică.

Împăratul, zise ea, oh! n'aveți să vă temeți, în momentul acesta, ca să turbure pacea Europei. Profetiile îl obsedează. A intrat frica în el.

Cum era așa de fricos anul trecut și așa de temerar anul acesta?

În ce măsură a lucrat cu toată libertatea? Până la ce

punct a fost împins de Kronprințul și de partidul militar? Negreșit că viitorul ni-l va spune.

O fi cum o fi, este momentul să ne amintim aceste rânduri, care și ele sunt profetice, ce le scria asupra subiectului ce ne preocupă, un eminent ziarist francez: «Aceste prevestiri, de altminterlea nu servă la nimic. Dacă Wilhelm trebuie să fie înfrânt într'un mare războiu... totuși va face războiul».

Și l-a făcut. L-a făcut, nesocotind nevolnicia celei mai însemnate părți a populației imperiului, care se întreba în ce aventură este băgată! L-a făcut nesocotind sfiala a unui mare număr din supușii săi, atât civili cât și militari de toate gradele, care știu ce e prezis și care sunt convingși că Germania merge la o catastrofă.

Spuneam în ultima noastră edițiune din anul trecut:

«Lumea cu luare aminte, nu va avea mult să aștepte, atingem momentul când vor trebui să se adeverească destinul ce nu iartă. De va face Wilhelm II războiul, sau de-l va suferi, de se va supune, sau de se va opune, de va privi destinul în față sau de-l va amăgi, nu va putea opri evenimentele de a se îndeplini».

«Insfârșit iată-l pe acela ce va fi ultimul din această listă regească».

Muri-va el în cursul războiului pe care l-a deslănțuit?

Mister până acuma! Dar cecece este scris, e, că imperiul german e pe punctul de a muri în persoana lui.